

Nhật Kí Đưa Vợ Về Nhà Của Tổng Giám Đốc

Contents

Nhật Kí Đưa Vợ Về Nhà Của Tổng Giám Đốc	1
1. Chương 1: Bị Bắt Cóc	2
2. Chương 2: Được Cứu	2
3. Chương 3: Được Cứu (2)	3
4. Chương 4: Tiền	4
5. Chương 5: Là Anh	5
6. Chương 6	5
7. Chương 7	7
8. Chương 8	8
9. Chương 9: Lí Do Anh Thích Cô	9
10. Chương 10	10
11. Chương 11	11
12. Chương 12	12
13. Chương 13	13
14. Chương 14	14
15. Chương 15	15
16. Chương 16	17
17. Chương 17	19
18. Chương 18	21
19. Chương 19	22
20. Chương 20	24
21. Chương 21: H+++++	25
22. Chương 22	26
23. Chương 23	27
24. Chương 24	29
25. Chương 25	30
26. Chương 26	31
27. Chương 27	33
28. Chương 28	34
29. Chương 29	36
30. Chương 30	37
31. Chương 31	39
32. Chương 32	40
33. Chương 33	41
34. Chương 34: Ngoại Truyện 1	43
35. Chương 35: Ngoại Truyện 2	43

Nhật Kí Đưa Vợ Về Nhà Của Tổng Giám Đốc

Giới thiệu

Chỉ là một câu chuyện được viết lại từ quá trình theo đuổi vợ của tổng tài, anh đã trải qua biết bao

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ki-dua-vo-ve-nha-cua-tong-giam-doc>

1. Chương 1: Bị Bắt Cóc

“Umm” cô choàng tỉnh lại. Đây là đâu? Tại sao cô lại ở đây- Bạch Vy Vy nghĩ. Nơi đây tối om. Chỉ có một cái cửa sổ nhỏ nhưng không đủ sáng vì trời bây giờ chắc là ban đêm

Đúng rồi. Cô bị bắt cóc. Đm cô thật là xui mà. Mới chuyển lên thành phố A hôm qua, hôm nay cô đi mua đồ chuẩn bị cho căn nhà mới vậy mà vừa ra khỏi nhà đã bị chó rượt, tiếp đó lên xe buýt bị trộm mất túi tiền rồi còn bị bắt cóc nữa. Aaaaaa... xui quá đi mà!

“Hức... hức...” tiếng khóc của trẻ con ở đâu truyền đến. Là một đứa bé. Đúng rồi! Vì bị trộm túi tiền nên cô phải đi bộ về. Đi qua trường học thì nhìn thấy bọn bắt cóc trẻ con. Cô định hét lên thì bọn kia đánh cô một cái rồi cô bị bắt vào đây.

“Đừng sợ bé con” cô nhìn đứa bé. Trời ơi! Dễ thương quá! Cậu bé có ngũ quan sáng sủa, đôi mắt to tròn nhưng bây giờ khuôn mặt cậu toàn nước mắt.

“Em là con trai mà. Con trai thì phải rơi máu không rơi lệ” cô nhìn đứa bé nói

Đứa bé nhìn cô, nín khóc. “Tới đây” cô dang tay nhìn cậu. Cậu bé có chút sợ hãi lui về sau. Thấy vậy cô thở dài “Haizzz, chị không làm hại em đâu. Chị cũng bị bắt cóc như em thôi”. Đứa bé nhìn cô dần dần xích lại. Cô chỉ chỉ đầu mình ý bảo cậu ngồi lên.

Cậu bé ngồi lên đùi cô. Cô cởi áo khoác của mình khoác cho cậu. Cô biết chắc giờ cậu rất lạnh

2. Chương 2: Được Cứu

“Sao rồi? Hắn ta đưa chị đưa tiền không?” Là tiếng của bọn bắt cóc.

“Hắn ta nói phải nghe được tiếng của đứa bé mới đưa tiền” một tên khác nói

“Đưa điện thoại đây!” Tên bắt cóc A quát tên bắt cóc B. “Hàn tổng, ngài nhanh chuẩn bị 200 trăm vạn đến đây tôi sẽ thả em trai anh ra”

“Anh muốn nghe tiếng em anh sao? Được thôi”

Bang cửa phòng nhốt cô và đứa bé mở ra. Hai tên bắt cóc đi vào. “Nào. Kêu lên đi. Kêu anh này tới cứu mày đi” tên bắt cóc B nói.

Đứa bé im lặng, rúc vào lòng cô. Cô xoa đầu đứa bé rồi nhìn hai người kia.

“Cô em, buông cậu nhóc ra” tên A nói.

Cô vẫn ôm đứa bé. Thấy thế tên B đá vào tay cô một cái. Cướp đứa bé ra khỏi tay cô. Đứa bé run lên.

“Kêu lên đi. Kêu lên cho anh mày nghe. Nhanh!” Tên A quát

Đứa bé vẫn im lặng. Bạch Vy Vy thấy vậy chạy tới muốn ôm lấy đứa bé nhưng bị tên B đá cho một cái. Cô ngã trên mặt đất. Đứa bé nhìn thấy cô như vậy, vùng vẫy nhưng không kêu lên cắn tên B một cái. Tên B bị cắn đau nên buông đứa bé ra

Đứa bé chạy lại nơi cô ngã, nước mắt nó lại rơi. “Dám cắn ta hả? Thằng nhóc thối tha” tên B quát lên, đá vào đứa bé nhưng cô lạ ôm cậu

“Aaaa...” cô rên lên. Tên B đá mấy cái vào người cô. Đứa bé bỗng kêu lên “Đừng... anh ơi. Mau tới cứu Tiểu Thiên”

“Nghe thấy tiếng em mày chưa? Nhanh chuẩn bị tiền đi”

3. Chương 3: Được Cứu (2)

Tại tập đoàn Hàn Thị

” Giám đốc, đã tìm được địa điểm của bọn bắt cóc” trợ lý đi vào, thông báo cho một người đàn ông ngồi trên chiếc ghế giám đốc.

“Chuẩn bị xe đi cứu Tiểu Thiên. Nhanh!” Người đàn ông lộ vẻ gấp gáp. Hắn là anh của Tiểu Thiên- Hàn Nhất Quân.

Bên kia, Bạch Vy Vy đã gần như ngất xỉu nhưng vẫn ôm lấy đứa bé. Đứa bé thì ở trong lòng cô cũng đã chảy nước mắt. Còn hai tên bắt cóc vẫn đứng đợi anh vừa đứa bé đưa tiền đến.

Phanh tiếng xe thắng gấp dừng ở một công trình đã ngừng thi công, đây là nơi Bạch Vy Vy và đứa bé đang bị bắt cóc.

Hàn Nhất Quân bước xuống xe, cầm vali đựng sẵn tiền đi vào trong. Hai người bắt cóc đi ra.

“Đến rồi hả, Hàn tổng? Tiền đâu?” Tên A nói với giọng gấp gáp, hắn như đang sợ người kia không đưa tiền

“Tiền đây. Em trai tôi đâu?” Hàn Nhất Quân vừa giơ vali tiền vừa hỏi tên A

“Đưa đầy đủ tiền không đấy? Em của người không sao. Chúng tôi kiểm tra tiền xong sẽ thả em ngài ra” hắn nói còn ra hiệu cho tên B lại xem chiếc vali.

“Dẫn đứa nhỏ ra” Tên A nói với tên B. Tên B thì thảm gì đó với tên A rồi đi vào trong

“Anh hai” tiếng đứa bé non nớt vang lên. Đứa bé được tên B dắt ra, mặt lấm lem còn chứa một ít nước mắt.

“Các người đã lấy được tiền rồi thì mau thả nó ra” Tiếng của Hàn Nhất Quân nói gần như là rống lên khi thấy họ không thả người

Xung quanh bắt đầu có những người đi vào. Đó là người của Hàn Nhất Quân.

“Hàn tổng, ngài đừng tưởng ngài bố trí nhiều người xung quanh mà tôi không biết. Anh em đâu rồi” hắn nói còn vẫy vẫy tay. Nhiều người của tên bắt cóc cũng bắt đầu vây quanh người của Hàn Nhất Quân

“Tôi đã bắt cóc thì cũng phải có sự chuẩn bị chu đáo trước khi bắt...” hắn chưa nói xong thì đã bị một phát súng bắn tâm vào giữa trán, chết tại chỗ.

Những người của hắn sững sờ hai giây. Tên B cũng vậy nên bị đứa bé cắn. Đau quá hắn buông bé ra. Thừa cơ hội bé chạy nhanh đến bên Hàn Nhất Quân. Người hai bên bắt đầu đánh nhau.

pí po pí po tiếng còi xe cảnh sát vang lên. Cảnh sát cũng tới bắt những người của bọn bắt cóc. Đứa bé được cứu thành công.

Hàn Nhất Quân ôm lấy đứa bé, quay người đi ra xe thì đứa bé níu níu áo của anh. “Anh hai, còn chị nữa”

Anh nhíu mày. “Còn ai nữa sao?” Anh thả đứa bé xuống đất. Đứa bé chạy ngay đi vào trong, anh cũng đi theo bé. Đến một căn phòng trong công trình, đứa bé mở cửa chạy ngay đến bên Bạch Vy Vy.

Cô bây giờ đã ngắt xiu, trên cánh tay, chân đều có vết bầm tím nằm trên nền đất lạnh lẽo.

“Cô ấy là ai? Cứu em sao?” Anh nhìn người con gái trên đất lại nhìn đứa bé. Đứa bé không nói gì chỉ gật đầu. Anh anh cởi chiếc áo khoác của mình khoác cho cô, ôm cô rời khỏi nơi đó.

4. Chương 4: Tiền

Ánh nắng len lỏi qua các tán lá cây rơi xuống đất, trong một căn phòng Bạch Vy Vy vẫn chìm trong giấc ngủ. Sau khi cô được Hàn Nhất Quân cứu về thì vẫn hôn mê bất tỉnh.

“Anh hai, sao chị ấy vẫn chưa tỉnh lại?” Tiếng non nớt của một cậu bé vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

Cậu bé là Hàn Nhất Thiên- em trai Hàn Nhất Quân, là con trai thứ của Hàn gia. Năm nay cậu bé ba tuổi nhưng đã rất thông minh. Tính tình lạnh lùng như anh trai của bé.

“Làm sao anh biết được? Cô ấy thích dậy khi nào thì cô ấy dậy thôi. Làm sao anh biết” anh nhún nhún vai trả lời đứa em

Đứa bé khinh thường nhìn anh trai mình lại nhìn vào cô. “Anh, chị ấy tỉnh dậy rồi” Thấy cô mở mắt bé kêu lên.

Anh vội kêu bác sĩ riêng rồi vội hỏi cô “Cô thấy sao rồi?”

“Sao tôi lại ở đây? Anh là ai? Đứa bé đi đâu rồi?” Cô vừa tỉnh lại đã lo lắng hỏi anh về đứa bé

“Chị, em ở đây” bé cầm lấy tay cô mừng rỡ nói

“Em không sao thì tốt. Cảm ơn anh đã giúp tôi. Tôi đi trước”

“Khoan đã” thấy cô sắp đi, anh lên tiếng. “Cô cần thứ gì?”

“Hả” cô ngơ ngác nhìn anh. Anh ta đang nói cái quái gì vậy?

“Ý tôi là tôi muốn cảm ơn cô vì chuyện cô giúp em tôi” thấy cô không hiểu, anh kiên nhẫn giải thích.

“À. Không cần đâu. Tôi hiện tại không cần gì hết ah”

“Vậy không được. Nói đi cô cần gì?”

“Tiền. Hiện tại tôi cần tiền” bây giờ cô cần về nhà nên tất nhiên là phải cần tiền rồi nếu không làm sao về

“Tiền?” Anh nhíu mày, chẳng lẽ cô ấy cũng như bao người khác, chỉ vì tiền

“Sao? Không có? Vậy cũng không sao, anh đưa tôi về đi, tôi mất ví tiền rồi, không có tiền đi xe về”

Nhìn anh như vậy mà chút xíu tiền cũng không có, chẳng hiểu sao bọn bắt cóc lại nhằm vào nhà anh nữa. Haizz, thật xui mà

“Vậy tôi đưa cô về” Anh bước tới ghế sofa, lấy áo khoác rồi bước ra khỏi phòng. Cô đi theo, anh đưa cô về

5. Chương 5: Là Anh

Sáng hôm sau, Bạch Vy Vy dậy sớm, chuẩn bị tất cả để đi phỏng vấn. Cô, Bạch Vy Vy hôm nay chắc chắn phải tìm được việc.

Nói thế chứ cô đã đi hơn gần 6 công ty rồi mà không xin được việc. Thế mà công ty cô xin chỉ là những công ty nhỏ thôi mà đã không xin được thì nói gì là công ty lớn.

Cô đi rất nhiều chỗ mà cũng không xin được cuối cùng, cô dừng lại ở một công ty- Hàn Thị Công ty ấy rất lớn tầm 60 tầng, trên cổng còn dán poster tuyển thư kí. Cô liều mạng bước vào. Thử một lần vậy nếu được chắc chắn sẽ có công việc, không được thì đâu có mất mát gì.

Cô bước vào quầy lễ tân hỏi một cô lễ tân xinh đẹp “Chào cô, có thể cho tôi hỏi là công ty này đang tuyển thư kí cho tổng giám đốc phải không?”

“Dạ vâng ạ. Cô muốn ghi danh sao? Vậy phiền cô nộp hồ sơ ở đây, giám đốc chúng tôi xem xong sẽ thông báo cho cô. Và cũng phiền cô để lại cách liên lạc để chúng tôi thông báo với cô ạ” cô lễ tân xinh đẹp dịu dàng nói với cô.

Bạch Vy Vy để lại cách liên lạc rồi nhanh chóng rời khỏi công ty kia về nhà. Đi cả ngày rồi, cô về ngã nhào xuống giường ngủ.

Khi màn đêm buông xuống cô bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Rất nhanh cô đã được nhận vào làm ở công ty Hàn Thị. Cuộc điện thoại thông báo cho cô sáng mai 8h cô phải có mặt ở công ty nhận việc. Cô mừng như điên ngồi trên giường hò hét một hồi rồi đi ngủ, Vui quá quên luôn cả đói bụng

Sáng sớm hôm sau, khi mặt trời còn chưa ló dạng, Bạch Vy Vy đã dậy. Cô chạy một vòng quanh khu nhà rồi đánh răng rửa mặt ăn sáng chuẩn bị cho công việc.

Cô đã cố tình đến công ty rất sớm thế mà giám đốc của cô còn đến sớm hơn.

Cô nhận việc, sau đó lễ tân chỉ chỗ cho cô, cô đi một mạch tới tầng 59- tầng cao nhất.

Bước ra khỏi thang máy, bước dọc theo hành lang là đến phòng giám đốc. Cô gõ cửa, đợi có tiếng vọng ra cô mới đi vào.

Căn phòng của giám đốc màu chủ đạo là trắng và đen, sạch sẽ thoáng mát. Đằng sau chiếc ghế giám đốc là một tấm kính thủy tinh có thể nhìn thấy toàn cảnh thành phố.

Người ngồi trên chiếc ghế quay về phía tầm kính. Cô cung kính chào “Chào giám đốc, tôi là thư kí mới được tuyển vào làm. Tôi tên là Bạch Vy Vy”

Người kia chỉ “ừ” một tiếng rồi khoảng không chìm vào im lặng. Anh không lên tiếng, cô cũng vậy.

Một lát sau, khi cô chân đã rã rời anh mới xoay ghế lại. Cô nhìn gương mặt của anh, vô cùng ngạc nhiên.

“Là anh” cô kinh ngạc thốt lên. Cư nhiên lại là anh, lại là cái người nói đền ơn mà xin có xú tiền cũng không cho

6. Chương 6

“Là anh” cô kinh ngạc thốt lên

“Ừ” Hần vẫn chỉ nói có đúng một từ. Người gì đâu mà kiểm lời, nói nhiều hơn thì có mất mát gì sao

“Giám đốc, vậy tôi cần làm gì ạ” cô nhanh chóng chuyển chủ đề. Dù sao bây giờ là giờ làm việc không nên đưa việc tư vào.

“Cô đi pha cho tôi ly cà phê, sau đó photo xấp tài liệu này thành 25 bản, việc còn lại chút nữa tôi sẽ giao”
Hắn vẫn bộ giăng tổng giám đốc lạnh lùng giao công việc cho cô.

Cô “ạ” một tiếng rồi nhanh chóng đi làm việc.

Ra khỏi phòng giám đốc, cô hỏi một anh chàng gần đó phòng trà nước ở đâu rồi đi đến phòng trà nước.

Anh chàng đó là thư kí của giám đốc, anh gõ cửa đi vào phòng giám đốc thông báo ” Giám đốc, chút nữa ngài có hẹn với Từ tổng của công ty Hoa Du”

Hắn ta cũng “Ừ” một tiếng. “Thư kí Hoa, bàn làm việc của thư kí mới đã chuẩn bị xong chưa, cho chuyển vào phòng tôi luôn đi” anh thư kí kia chuẩn bị đóng cửa thì hắn gọi lại hỏi

“ạ rồi. Chút nữa tôi sẽ cho người chuyển qua thưa giám đốc”

Giám đốc mấy hôm nay thật kì lạ, bỗng dưng đòi tuyển thư kí mới hại anh tưởng mình làm sai cái gì sắp bị đuổi việc. Mà giám đốc trước giờ đâu có tuyển thư kí nữ đâu, giờ lại còn tuyển cả thư kí nữ nữa chứ. Không những vậy, hôm nay lại cho người chuyển bàn làm việc của thư kí mới lại vào trong phòng giám đốc. Ôi, chắc là ngày mai sẽ có lũ.

Bạch Vy Vy pha xong cà phê, cô đi vào phòng giám đốc đưa cà phê sau đó mang tài liệu đi photo

Khi trở lại phòng giám đốc thì thấy người đi ra đi vào, cô bước vào phòng, Hàn Nhất Quân lên tiếng.

“Cô xem bàn làm việc của cô cần trang trí thứ gì thì làm nhanh đi. Từ nay cô làm việc ở chỗ đó. Công việc của cô chỉ làm một số việc vặt”

“ạ vâng” cô gật gật đầu đã hiểu rồi trả lời anh

“Thế bây giờ tôi phải làm gì ạ”

“Làm gì thì kệ cô” anh nói xong bước ra khỏi phòng cùng anh thư kí đi họp

Cô: [.....]

Cô đây là đi làm sao? Không ngờ cô lại nhận được công việc nhẹ lương cao như vậy.

Nhưng cô đâu có biết, chỉ riêng mình cô mới được vậy. Tất cả mọi người ở trong công ty ai cũng vất vả mới có công việc, mới nhận được lương cao.

Sau một ngày làm việc, Hàn Nhất Quân quay về nhà. Vừa về đến nhà, một chiếc bánh bao từ đâu chạy tới ôm lấy chân anh, nũng nịu gọi “Anh hai”

Vừa gọi cậu cũng không quên chớp chớp đôi mắt to tròn của mình.

“Có chuyện gì?” Anh mặc kệ cậu bé kia đang làm nũng, lạnh lùng đi vào nhà

“Đến nhà chị đi. Đi mà” cậu bé chạy theo anh, tay nắm lấy tay anh lắc lắc

“Không”

“Đi đi” cậu bé vẫn nũng nịu, anh nó vẫn lạnh lùng. Cuối cùng, không làm nũng được cậu bé chạy vào phòng, đóng cửa một cái “rầm”

“Lại cái chiêu cũ” Hàn Nhất Quân thở dài

Mỗi lần làm nũng không thành cậu bé sẽ dùng tiêu tuyết thực nhưng chưa được bao lâu sẽ mò xuống phòng bếp lục lọi đồ ăn.

Anh biết vậy nên cũng mặc nó. Nhưng lần này nó lại không dùng chiêu tuyết thực. Nó vào thư phòng của anh phá đồ

Loảng xoảng từng tiếng đồ vật vỡ. Hàn Nhất Quân vội vàng chạy lên lầu, anh đập cửa phòng hét lên “Hàn Nhất Thiên, em ra đây cho anh, em mà còn đập nữa xiu nữa anh vào là em chết chắc”

Đáp lại lời anh vẫn là những tiếng loảng xoảng, anh tức giận nhưng vẫn nói ” Được, anh cho em tới nhà cô ấy”

Nhận được thứ mình muốn, nó lon ton chạy lại mở cửa nhưng vừa nhấc tay lên mở cửa nó nghi hoặc hỏi “Thật không?”

“Thật”

7. Chương 7

Nó hé mở cửa phòng nhìn anh trai của nó. Nó phải đề phòng anh nó gạt nó ra rồi đánh nó.

Thấy anh trai không tức giận nữa nó mới bước hẳn ra. Hàn Nhất Quân lấy áo khoác và chìa khóa xe, nó lon ton chạy đằng sau anh.

Từ khi được cứu ra thì nó luôn đòi đi gặp Bạch Vy Vy, không cho nó đi thì nó tuyệt thực. Hôm nay không biết sao nó nghĩ ra chiêu này nữa.

Bên kia, Bạch Vy Vy sau khi tan tâm, cô bước nhanh về nhà ngủ. Ngủ một giấc cô tỉnh dậy pha mì ăn.

Cô là một con sâu lười, ở nhà cô không biết làm gì hết, mọi việc trong nhà đều để mẹ và em gái làm. Ai bảo cô học giỏi nhất nhà còn cô em lại học không được như chị nó chứ

Đang chuẩn bị ăn mì thì cô nghe thấy tiếng gõ cửa. Ai vậy ta, cô lên đây đã quen được ai đâu. Cô cũng không đặt hàng online mà. Chẳng lẽ là trộm?

Nghĩ vậy, cô dè dặt đi mở cửa. Cửa vừa mở hé hé đã thấy một lớn một nhỏ ôm một giỏ quà đứng trước cửa.

Ôi, là giám đốc sao, cái bản mặt lạnh lùng dọa người đó tại sao lại đến đây.

Cô mở cửa nhìn hai con người kia, nở nụ cười

” Giám đốc, trời tối rồi sao hai người lại tới nhà tôi”

“Không mời tôi vào nhà sao”

“A. Mời hai người vào nhà” cô tránh đường, giơ tay mời hai người kia vào nhà

“A. Có mùi gì thơm vậy?” Cậu bé nhảy ra khỏi lòng anh nó. Nặng mũi ngửi ngửi.

“A. Thật ra tôi đang ăn mì. Hai người ăn chưa hay là cùng ăn với tôi luôn đi” vừa nói xong cô liền hối hận. Giám đốc lá ngọc cành vàng cô lại đi mời ăn mì rẻ tiền

“Thơm thật. Em cũng muốn ăn” Cậu bé khuôn mặt tươi cười nhìn cô.

“Ách. Vậy chị đi nấu thêm cho em một bát nữa nha. Giám đốc anh có ăn không?” Cô đứng dậy đi vào phòng bếp quên chưa mời anh nên quay lại hỏi cái bản mặt lạnh lùng

Anh lắc lắc đầu. Thấy vậy cô cũng không hỏi thêm đi vào phòng bếp.

Một lúc sau cô bưng ra hai tô mì thơm phức. Tô nhỏ của cậu bé, tô lớn của cô. Còn với tên mặt lạnh kia cô bưng cho anh một cốc nước.

“Đây là của em nè. Ăn cẩn thận kẻo nóng nha” cô đưa bát mì cho cậu nhóc không quên nhắc nhở cậu

“A quên. Giám đốc, tại sao giờ này anh lại đến nhà tôi” không phải là đến ăn chực đó chứ.

Anh nhìn nhìn thẳng nhóc ngồi bên mình lại nhìn cô “Nó muốn gặp cô”

“Là nhóc muốn gặp chị sao? Mà quên nữa, nhóc tên gì? Chị còn chưa biết tên nhóc. Chị là Bạch Vy Vy. Em có thể gọi chị là chị Vy Vy” cô cười với nhóc

“Em là Hàn Nhất Thiên, mọi người gọi em là tiểu Thiên” cậu nhóc cũng nhanh nhẩu đáp lại.

8. Chương 8

“Anh hai, vì sao chị ấy lại gọi anh là tổng giám đốc?” Cậu bé nhìn anh nó, tò mò

Anh bỏ qua ánh mắt tò mò của em trai, không nói gì

“Em không biết sao, chị bây giờ là thư kí của anh ấy, anh ấy là giám đốc của chị” Cô giải thích cho nhóc hiểu

Cậu bé gật đầu đã hiểu

” Giám đốc, anh đã biết tên bắt cóc kia là ai chưa?” Cô nhìn anh

“Công ty hấn phá sản. Bắt cóc tổng tiền lấy tiền trả nợ”

Đúng là hợp với bản tính mặt lạnh kia. Nói hai câu đã giải quyết xong câu hỏi của cô

Trời ngoài kia đã tối, cô tiễn hai anh em mặt lạnh kia về, vào nhà nhào tới cái giường, ngủ

Còn về hai anh em kia, sau khi ra khỏi nhà cô hai anh em không nói với nhau câu nào.

Em lờm anh, anh im lặng

“Tại sao không nói cho em biết?”

“Em đâu có hỏi”

Đúng. Em không hỏi anh nói làm gì.

“Ngày mai em muốn đến công ty anh”

“Ngày mai em phải đi học”

“Không đi. Không đi. Không đi”

“Em đến công ty làm gì?”

“Gặp chị ấy”

“Anh có cách để ngày nào em cũng gặp được cô ấy” Hàn Nhất Quân vừa lái xe vừa nói với nhóc

“Cách gì?” Thằng bé tò mò nhìn anh nó

“Đơn giản. Chỉ cần em giúp anh lấy cô ấy, cô ấy là chị dâu em thì em có thể ngày nào cũng gặp cô ấy rồi” Anh nó về mặt dĩ nhiên

“Nói vòng đi vòng lại chính là một vấn đề đó chính là anh muốn cưới chị ấy”

“Ừm”

Thì ra là đang muốn hợp tác với nhóc. Nhóc suy nghĩ một lúc rồi quyết định “Được. Em giúp anh”

Hàn Nhất Quân cười, còn Hàn Nhất Thiên còn suy nghĩ thêm xem đàm phán vừa rồi nhóc có lợi được bao nhiêu.

Sáng hôm sau cả công ty rao rục

Lí do là vì tiểu thiếu gia- Hàn Nhất Thiên đến công ty

Tiểu thiếu gia nổi tiếng trong công ty là rất đáng yêu, gương mặt chẳng khác gì giám đốc Hàn Nhất Quân của họ

Đúng là hai anh em, không những lạnh lùng như nhau mà còn rất khó tính. Nhiều người muốn làm Hàn thiếu phu nhân nên đã ra tay từ nhóc nhưng đều bị nhóc chỉnh tề thăm. Tuy nhiên nhiều cô gái kia cũng chưa bỏ ý định

Quan trọng là cậu dễ thương, hai má phúng phính, đến công ty làm nào đều bị nhân viên nữ nhéo tới nhéo lui. Đó là lí do cậu ghét đến công ty và cũng là lí do cậu thích Bạch Vy Vy

Bạch Vy Vy không những cứu cậu mà còn rất tốt với cậu. Cậu tự tin mình là một cậu bé dễ thương nhiều người yêu thích thế mà Bạch Vy Vy cô chưa bao giờ hôn cậu hay nhéo má cậu một cái khiến cậu hơi tức giận nhưng như vậy cậu mới thích cô

“A, tiểu Thiên. Sao em lại đến đây?” Bạch Vy Vy vừa đi ra từ phòng trà nước thì đã thấy cậu

“Chị Vy Vy” Cậu nhóc vui vẻ chạy đến ôm lấy chân cô

Mấy nhân viên công ty bàn tán, nhiều người rất ghen tỵ với cô vì tiểu thiếu gia thích cô, nhất là nhân viên nữ

Hàn Nhất Quân không nói gì đi vào phòng giám đốc. Anh tin tưởng cậu nhóc sẽ giúp anh cưới được cô.

Không thể chỉ dựa vào nhóc, anh còn phải nhanh nhanh tìm cách rước cô về nhà nếu không hổ báo ngoài kia sẽ cướp cô mất mặc dù tỉ lệ đó rất nhỏ

9. Chương 9: Lí Do Anh Thích Cô

Lần đầu tiên thấy cô, cô nằm dưới nền đất lạnh lẽo, trên người còn có vết thương, không biết sao trong lòng anh lại nổi lên cảm giác trước giờ không có. Cảm giác muốn bảo vệ một người rất mãnh liệt

Lúc cô tỉnh lại nhìn thấy anh cũng chẳng có cảm xúc gì. Hỏi cô muốn đền ơn thế nào thì cô nói muốn tiền. Lúc đầu anh đã nghĩ cô cũng như bao cô gái khác nhưng khi cho người điều tra thì biết rằng cô bị trộm, nên muốn chút tiền về nhà

Lần thứ hai gặp cô, biết anh là giám đốc của cô nhưng chỉ ngạc nhiên một chút rồi làm việc. Cô không vì quen biết mà ảnh hưởng đến công việc. Anh thích loại người như cô

Mấy hôm nay tiểu thiếu gia Hàn Nhất Thiên thường xuyên đến công ty của họ và cũng thường xuyên chỉ chơi với một mình Bạch Vy Vy nên mọi người đâm ra bàn tán

Hàn Nhất Thiên đến công ty khiến Bạch Vy Vy đã ít việc làm này còn ít thêm. Cô chỉ phụ trách rót trà cho giám đốc, số thời gian còn lại thì ngồi chơi nhưng giờ rót trà cũng không cần làm, cô chỉ lo việc chơi với tiểu thiếu gia thôi

Nói là chơi với tiểu thiếu gia nhưng cậu bé chỉ lo chăm chú đọc sách, không chơi bởi gì, chỉ là suốt ngày đi theo cô, cô đi đâu cậu đi đấy (trừ một số trường hợp)

Cô ngồi trong công ty đơn giản là xem phim, đọc tiểu thuyết và lên mạng lướt facebook

Cô chán quá, không chịu được nữa nên chạy đến bàn làm việc của Hàn Nhất Quân

” Giám đốc, tôi muốn làm việc”

Hàn Nhất Quân đang làm việc, nhìn vào bản báo cáo một lúc mới ngẩng đầu

“Em cũng đang làm việc mà”

“Tôi đến là để làm việc, không phải đến để chơi. Anh giao cho tôi ít công việc đi”

Anh ngạc nhiên nhìn cô. Nhân viên trong công ty ai mà chả muốn được như cô, chỉ cần chơi với tiểu thiếu gia thì họ sẽ không cần làm việc. Còn cô thì ngược lại

“Thế này đi. Tôi cho em một công việc nhẹ nhưng lương rất cao”

“”Việc gì?” Cô mong đợi nhìn anh. Chỉ cần có việc cho cô làm là được

“Em chỉ cần làm thiếu phụ nhân là được”

Thiếu phụ nhân? Là có ý gì? Chẳng lẽ anh muốn cô làm thiếu phụ nhân của anh sao?

- Giám đốc, tôi có thể xem đó là một lời tỏ tình không?

- Cứ cho là vậy đi

- Vậy tôi có thể hỏi là tại sao không?

- Là tiểu Thiên rất thích em. Tôi muốn em làm vợ tôi, chị dâu của nó

- Vậy tiểu Thiên thích tôi nên anh mới lấy tôi sao?

- Cứ cho là vậy đi

- Vậy tôi có thể từ chối không?

- Có thể

- Vậy tôi từ chối. Tạm biệt anh

Nói xong, cô nhanh chóng chuồn đi.

10. Chương 10

Nói xong cô nhanh chóng chuồn đi. Chết rồi, xui nữa là dính thính của giám đốc rồi. May mà cô chạy kịp Bạch Vy Vy sau khi chuồn khỏi phòng tổng giám đốc thì đi tìm tiểu thiếu gia- Hàn Nhất Thiên

“Tiểu Thiên, tới đây chị hỏi em một chút”

Tiểu Thiên đang chăm chú đọc sách nghe cô gọi nhanh chóng cất sách chạy lại

“”Chị Vy Vy, có chuyện gì không?”

“Em có thể đừng thích chị không? Nếu không là chị sẽ chết đó”

Tiểu Thiên:..... Chẳng lẽ được mình thích là một nỗi đau sao

Tối về nhà Hàn Nhất Thiên đã chạy ngay vào thư phòng của anh nó ý định phá đồ. Nhưng Hàn Nhất Quân đã khóa cửa thư phòng lại trước rồi

Hàn Nhất Thiên không cách nào đập phá được đồ đạc trong thư phòng nên chạy vào phòng ngủ của anh nó.

Chưa kịp đập phá đã bị Hàn Nhất Quân cốc cho một cái

“Hàn Nhất Thiên, em định làm gì?”

“Anh hai, anh nói gì với chị ấy?” Hàn Nhất Thiên chống nạnh nhìn anh nó.

“Không có gì”

“Anh không nói gì sao chị ấy lại bảo em đừng thích chị ấy nữa?”

“Anh chỉ nói em thích cô ấy nên muốn cô ấy làm chị dâu em thôi”

“Bắt đền anh hai” Hàn Nhất Thiên nằm lăn dưới sàn nhà giả vờ khóc.
Hàn Nhất Quân không để ý tới nó, trực tiếp lấy quần áo đi vào phòng tắm

Bạch Vy Vy vẫn đi làm như mọi hôm

“Vy Vy, cô giúp tôi một chút” Một chị bên phòng giao tiếp nói

“Có chuyện gì không chị?” Bạch Vy Vy

“Cô đi hủy cái đồng này giúp tôi. Chút nữa tôi phải vào họp mà báo cáo chưa xong, mấy thứ này lộn xộn quá nên nhờ cô hủy giùm. Cô rảnh chứ?”

“Để tôi giúp cho” cô nhận đồng giấy tay chị ấy, đi vào phòng photo.

Trong phòng có một máy in và một máy hủy, cô bỏ đồng đó vào máy rồi đi ra.

“Bạch Vy Vy, cô chết chắc rồi” một cô gái nhếch môi cười.

11. Chương 11

Bạch Vy Vy sau khi hủy đồng giấy kia thì về bàn làm việc. Hôm nay Hàn Nhất Thiên không tới công ty nên cô cũng không làm gì hết, chỉ ngồi chơi như vậy thôi.

Sáng hôm nay có một cuộc họp nên mọi người có vẻ hơi bận rộn. Khoảng 8h30, tất cả có mặt trong phòng họp, giám đốc Hàn Nhất Quân đến.

Hàn Nhất Quân có một trợ lý, thường xuyên xử lý công việc giúp anh. Cô tuy cũng là trợ lý nhưng khác xa trợ lý của anh nhiều. Cô tự nhận mình là “trợ lý chơi” vì cô đến đây để chơi.

Bạch Vy Vy nhìn chằm chằm máy tính, lướt lướt một lúc đã cảm thấy chán.

“Vy Vy, giám đốc muốn gặp cô” Một chị gọi cô

Cô nhanh chóng tắt máy tính, đi đến phòng họp. Lạ nhỉ, giám đốc gọi cô làm gì? Cô cũng phải đi họp sao?

“Vy Vy, em đến rồi” Chị lúc sáng nhờ cô hủy giấy nắm lấy tay cô

“Chị nhờ em photo 20 bản báo cáo đâu rồi” Chị ta hỏi cô

“”Chị đâu nhờ em photo đâu” Bạch Vy Vy không hiểu chuyện gì xảy ra

“Thư kí Bạch, có phải lúc sáng Lam Hy bảo cô photo báo cáo không?” Hàn Nhất Quân thấy cô trả lời như vậy thì nghi ngờ

“Chị ấy không nhờ tôi photo, chị ấy nhờ tôi hủy một đồng giấy” Cô trả lời.

“Rõ ràng tôi bảo cô photo mà. Cô hại cả phòng chúng tôi rồi” Lam Hy khóc trách cô

“Chị nói gì vậy?” Cô không hiểu chuyện gì xảy ra, tại sao mọi người nhìn cô như vậy chứ

“Dừng cuộc họp lại, phòng giao tiếp chuẩn bị lại họp đồng đi” Hàn Nhất Quân nói xong rồi đi

“Cô ta là ai vậy? Tại sao giám đốc không phạt cô ta?” Chị A nói

“Là thư kí mới, cô ta chắc là quyến rũ tổng giám đốc thành công nên giám đốc mới không phạt cô ta chứ gì?” Chị B nói

Họ anh một câu tôi một câu tát cả đều chỉ chỉ trọ trọ cô. Nhất là bên phòng quản lí họ nhìn cô như muốn xé xác cô ra vậy

“Tại cô ta nên chúng ta mới phải làm lại...”

“Không sao, cô ấy không cố ý đâu mà. Chúng ta còn bản kế hoạch B mà” Lam Hy nhìn cô cười rồi lại nói với mấy người kia

“Chị Lam Hy vừa tốt lại xinh đẹp vậy mà giám đốc không thích. Cô ta vừa xấu lại có nhiều tâm cơ như vậy giám đốc lại thích...”

Cô nghe mấy người kia nói như vậy có thể hiểu rõ đôi chút về sự việc rồi.

Lam Hy, cô ta muốn hại cô sao? Vậy thì xem ai mới là người mất mặt.

Nghĩ vậy cô nhanh chóng đến phòng bảo vệ xem camera. Camera ghi lại được nhưng mà không thể biết chị ta đang nói gì.

Lam Hy, cô ta cũng rất thông minh đấy. Cô ta có sẵn kế hoạch hại cô nhưng cô chắc chắn sẽ phá nó. Bạch Vy Vy cô sẽ không để bị oan như vậy

12. Chương 12

Bạch Vy Vy vừa đi vừa nghĩ cách đối phó lại Lam Hy. Cô ta bày mưu kế như vậy, hầu như không có khe hở nào.

“Sang trái một chút, chút nữa...” Một giọng nam làm lệch suy nghĩ của Bạch Vy Vy.

Cô nhìn lại người vừa nói. Anh ta cùng một đồng nghiệp đang treo đồng hồ.

Đồng hồ...

Cô như nghĩ ra thứ gì đó, lập tức chạy tới phòng giám đốc.

” Giám đốc, cho tôi xin nghỉ một tiếng, à không 30p” ”Cô vớ lấy cái túi trên bàn làm việc.

“Làm gì?” Anh nhìn thấy cô hấp ta hấp tấp nên hỏi

“Tìm bằng chứng chứng minh tôi vô tội” cô nói xong không đợi anh nói gì, đóng cửa cái rầm rồi chạy đi.

Hàn Nhất Quân thở dài. Không cần anh giúp cô cũng đã tìm được bằng chứng nhưng hấp ta hấp tấp như vậy dễ xảy ra việc lầm.

Bạch Vy Vy nhanh chóng bắt taxi chạy tới cửa hàng mua bút ghi âm.

Một lát sau, cô trở về công ty, trên mặt nở lên nụ cười. Để xem Lam Hy sẽ mất mặt như thế nào

” Giám đốc, nhanh lên, mở cuộc họp cho tôi. Tôi phải đòi công bằng”

Cô mở cửa rồi đóng mạnh một cái làm anh giật mình. Anh rất muốn hỏi cô là “rốt cục ai mới là giám đốc!!?”

Nhưng anh vẫn đồng ý mở cuộc họp để cô đòi lại công bằng. Gọi một cuộc điện thoại xong, anh và cô cùng vào phòng họp.

“Tại sao lại họp vậy? Chẳng phải hủy rồi sao?”

“Tại sao cô ta lại vào đây? Giám đốc sao luôn thiên vị cô ta vậy?”

Mọi người nhìn cô bàn tán to nhỏ

Cô nhìn anh, anh biết cô muốn nói gì nên thông báo luôn cho mọi người

“Thư kí Bạch tìm thấy bằng chứng chứng minh vô ý không cố ý hủy bản kế hoạch của mọi người. Là có người hại cô ấy”

Anh nói nhiều như vậy khiến mọi người trợn mắt. Giám đốc chỉ nói nhiều khi mắng chửi người khác chứ có giải thích nhiều như vậy đâu.

Lam Hy ngạc nhiên một chút rồi lại nhếch môi. Kế hoạch của cô ta hoàn mỹ như vậy lấy đâu ra khe hở để Bạch Vy Vy bắt được.

“Đây là bản ghi âm, mọi người nghe kĩ chút vì tôi lấy ra từ một thứ ghi âm khác” Cô cầm chiếc bút ghi âm cho mọi người xem

” Vy Vy, cô giúp tôi một chút”

“Có chuyện gì không chị?”

“Cô đi hủy cái đồng này giúp tôi. Chút nữa tôi phải vào họp mà báo cáo chưa xong, mấy thứ này lộn xộn quá nên nhờ cô hủy giùm. Cô rảnh chứ?”

“Để tôi giúp cho”

Máy ghi âm tuy không rõ lắm nhưng có thể nghe rất rõ giọng người nói.

Mọi người nghe xong đều quay lại nhìn Lam Hy. Cô ta đỏ mặt vì tức giận, mày nhíu lại, nghiến răng ken két.

“Mọi người nghe rõ chứ?” Bạch Vy Vy nhếch môi cười nhìn Lam Hy

13. Chương 13

Lam Hy nhanh chóng bình tĩnh, đứng dậy.

“Cô nói là nó lấy ra từ một đoạn ghi âm khác, vậy không phải cô sẽ tìm người có giọng nói giống tôi rồi ghi âm lại hai bản để vu oan tôi sao?”

“Đúng là tôi ghi âm từ thứ khác nhưng... người trong kia tôi đâu có nói là cô đâu, tôi chỉ nói là có người hại tôi thôi mà”

Lam Hy hết đường chối, giấu đầu lại lòi đuôi, cô ta càng không cam lòng.

“Nhưng... mọi người...”

“Mọi người nhìn cô sao? Họ cũng đâu nói là cô đâu. Họ nghi ngờ cô sao? Họ nghi cũng đúng mà”

Lam Hy mặt từ đỏ chuyển sang xanh, từ xanh chuyển sang trắng bệch. Mọi chuyện xoay chuyển tình thế hại cô ta rồi.

“Không ngờ cô ta lại vậy? Hại Bạch Vy Vy mà đi phá hủy cả bản kế hoạch tăng ca mấy đêm làm”

“Tôi thật ngốc khi mới tin cô ta là người tốt, lại đi nghi ngờ Bạch Vy Vy”

Mọi người lại bắt đầu bàn tán nhưng chủ đề nói chuyện từ Bạch Vy Vy sang Lam Hy

“Lam Hy, cô còn gì để nói không?” Hàn Nhất Quân im lặng nghe mọi người nói chuyện hiqof mới lên tiếng

“Đúng là mọi chuyện do tôi làm, tôi làm không sai, muốn phạt thế nào tùy mấy người. Nhưng tôi cũng nói là nhờ tôi, tôi giúp cái công ty này kí bao nhiêu cái hợp đồng, chỉ vì một con nhỏ kia mà đuổi tôi sao?” Lam Hy kể công

“Tôi sẽ không đuổi cô, tuy nhiên công ty có nội quy của công ty. Cô xin lỗi Thư kí Bạch đi” Hàn Nhất Quân vẫn chưa cho cô ta một cơ hội

Lam Hy vẫn không muốn hạ mình nhưng vì để ở lại công ty, cô ta không thể không hạ mình xin lỗi Bạch Vy Vy

“Xin lỗi”

Một lời xin lỗi không có một chút gì gọi là thành ý nhưng Bạch Vy Vy vẫn cười nói với cô ta

“Lam Hy, tôi không giận”

Cô làm vậy cũng để củng cố thêm địa vị của mình trong lòng mọi người. Giờ này cô cảm thấy cô như là nữ phụ giả tạo vậy, giận nhưng không thể bị lộ chỉ phải giả tạo thêm chút nữa để mọi người thương cảm.

Cô chỉ vừa diễn kịch như vậy vừa thể hiện bản thân mình không phải dễ bắt nạt. Đừng hòng mà đụng vào cô nếu còn muốn sống.

Tất cả mọi người giải tán, làm báo cáo cho cuộc họp sắp tới. Cô và Lam Hy ra sau cùng.

“Lần này cô may mắn thôi” Lam Hy giận dỗi bỏ đi.

Cô ta tính kế nhiều năm như vậy, ở trong công ty này mục đích là tiếp cận giám đốc nếu bị đuổi thì còn gì nữa. Tiếp cận tiểu Thiên không được, đuổi người phụ nữ bên cạnh Hàn Nhất Quân không được vậy cô chỉ còn có thể ra tay trên người Hàn Nhất Quân thôi. Chỉ là mối thù này cô phải trả

Bạch Vy Vy đứng nhìn Lam Hy dỗi dằn bỏ đi, cô chỉ nhếch môi cười nhưng trong ánh mắt ẩn chứa thứ gì đó.

Cô nhìn chiếc đồng hồ trên tay, mỉm cười thật tươi, lau mặt chiếc đồng hồ. Chiếc đồng hồ này một người quan trọng đã tặng cho cô. Đồng hồ có chữ năng ghi âm nên cô mới có bản ghi âm kia.

“Lần này anh lại cứu em nữa rồi!”

Tiếp theo m.n nghĩ nên viết về quá khứ của nữ9 hay là viết về Lam Hy hãm hại nam9?? Cho ý kiến đi ạ

14. Chương 14

Cái gì? Giám đốc mời cô tối ăn cơm!?!?

Bạch Vy Vy ngồi thẩn thờ nghĩ đến cảnh đến nhà Hàn Nhất Quân. Nhà anh ta có khi nào như mấy cái biệt thự trong tivi không? Sân vườn nhà anh có khi nào bằng công viên ở quê cô không? Phòng làm việc của giúp việc có khi nào gấp 3 -4 lần phòng cô không? Nghĩ đến cô đã chán nản

Mấy tuần trước Hàn Nhất Thiên đi học nội trú, trường dành cho quý“x tộc”x, một tháng được về hai ngày. Hôm qua tiểu Thiên về, muốn mời cô tối ăn cơm với nó. Cô không thể từ chối ánh mắt lấp lánh ánh sao của nó nên mới đồng ý nhưng mà khi nhận ra đó là một sai lầm

Cô một người nhà quê mới lên thành phố có khi nào làm mấy chuyện mất mặt trong nhà người ta không? Haizz, nhưng mà được ăn đồ ăn mấy chục năm mới được ăn một lần nên liều vậy.

Bây giờ cô phải chọn quần áo đến nhà người ta chứ. Váy thì ít, quần với áo thì nhiều nhưng phải tao nhã một chút nên cô sẽ mặc váy vậy

Chừng 6h 30” một chiếc xe sang trọng đậu dưới nhà cô. Cô nhìn thấy hai anh em mặt lạnh đang ở dưới đó.

Mặc bừa một chiếc váy, cô nhanh chóng đi xuống dưới. Chiếc váy hoa bình thường nhưng lại tôn lên vẻ đẹp của cơ thể cô. Cô rất ít khi mặc chiếc váy này vì... nó chứa đựng một kỉ niệm đẹp nhưng cũng rất buồn.

Cô được Hàn Nhất Quân đưa tới căn nhà của anh. Khác với trí tượng tưởng của cô, nó lớn gấp 2-3 lần. Vì vậy cô phải lịch sự hơn một chút

“Chào cô, Bạch tiểu thư” Người hầu đứng hai hàng dài chào cô

Cô miễn cưỡng nở nụ cười. Có cần dọa chết người vậy không?

Wow, căn nhà giám đốc bày trí kiểu gì kì vậy? Nửa phương đông nửa phương tây, nhà giàu có khác
Vì đến ăn cơm nên cô nhanh chóng vào rửa tay đi đến bàn ăn.

Wow, có cần xa xỉ vậy không? Toàn những món nằm mơ cô cũng không được ăn.

Ăn với anh em nhà này cô cứ ngỡ như ăn với người câm vậy. Bữa ăn ngoài tiếng dao nĩa ra thì không còn tiếng người. Không khí bức chết người a

“Tiểu Thiên, em đi học có vui không?” Cô mở miệng đánh tan sự im lặng

Nhưng im lặng, tiếp tục im lặng. Cô hình như nhìn thấy một đàn quạ đen bay trên đầu

“Bạch tiểu thư, cô không biết ăn cơm không thể nói chuyện sao?” Quản gia nhắc nhở cô

Phụt. Cô bị đâm trúng tim. Quê quá mờ. Sao có thể mất mặt như vậy chứ!!!!

“Không vui chút nào, chán muốn chết” Hàn Nhất Thiên cắn đũa

Lão quản gia một phen kinh hoàng. Trời ơi, ông vừa nghe tiểu thiếu gia nói chuyện khi ăn sao? Bình thường lúc ăn chỉ có phu nhân nói chuyện, lão gia, thiếu gia, tiểu thiếu gia im như hến. Tiểu thiếu gia lúc nào cũng ăn cơm không một tiếng động, rất ghét ồn ào. Sao giờ lại nói chuyện lúc ăn cơm???

“Vậy sao? Sao lại không vui?” Bạch Vy Vy cảm thấy mình như đã có thể bình tĩnh lại, tiếp tục bắt chuyện

“Chị thử học với người cách mình mấy bậc thử xem?” Hàn Nhất Thiên chán chường khi nhắc đến chuyện đi học

Phụt. Tim cô rỉ máu. Cách mấy bậc? Là đang nói trí thông minh sao hay gia thế? Nói kiểu gì cô cũng cách anh em họ mấy bậc.

Bạch Vy Vy muốn khóc, đánh chết cô cũng không muốn ăn bữa cơm chết người này nữa.

Sau khi ăn tối, Bạch Vy Vy lấy cớ đi về mặc tiểu Thiên cố giữ cô lại. Ở đây thêm một giây chắc cô đau tim chết mất. Nhà người ta như vậy còn mình....

Quản gia sau khi cô rời đi bí mật chạy vào gọi điện thoại

“Phu nhân, có chuyện vui. Thiếu gia dẫn một cô gái về nhà, tiểu thiếu gia rất thích cô ấy còn nói chuyện khi ăn cơm nữa. Chỉ có điều, gia thế...” ông chưa nói xong đã truyền đến tiếng “tút, tut”

Haizz, phu nhân lại nữa. Nhắc đến Bạch Vy Vy ông rất hài lòng về cô nhưng mà gia thế cô có vẻ không tốt với thiếu gia

Bên kia, Cố Lan Bình - mẹ Hàn Nhất Quân nghe xong lời quản gia nhảy dựng lên

“Lão gia, tin vui tin vui. Ông biết không, thằng Quân nó thích phụ nữ rồi. Nó không bị gay. Chúng ta thu xếp về nhà thôi”

(HNQ: mẹ có thể đừng nói con như vậy ko??)

Hết ý tưởng, làm sao đây???

15. Chương 15

Từ sau khi ăn ở nhà Hàn Nhất Quân về, anh dường như cảm thấy Bạch Vy Vy rất ít nói, thường xuyên ngồi thẩn thờ.

Sáng nay cô ôm một xấp tài liệu nói là của quản lí bảo cô đưa cho anh. Rồi im lặng về chỗ ngồi

” Giám đốc, anh cho tôi nghỉ 2 ngày được không?” Ánh mắt cô như khẩn cầu nhìn anh
Anh cảm thấy kì lạ nhưng vẫn gật đầu với cô.

Ngày hôm sau, Bạch Vy Vy đón chuyến tàu đầu tiên về thành phố của mình.

Thành phố Q của cô là một vùng nông thôn mới. Đường sá được nâng cấp hơn trước khi cô đi, bên đường còn trồng những hàng hoa

Nhưng cô cũng không quan tâm tới quê hương thay đổi thế nào, cô chỉ đi một mạch đến vùng ngoại thành thành phố Q

Nơi mà cô dừng lại... là nghĩa trang. Dọc theo đường đi, cô dừng lại bên đường mua một đóa hoa cẩm tú cầu - loài hoa cô yêu thích

Dừng lại ở một bia mộ, cô đặt bó hoa xuống, nhìn gương mặt trên bia đá. Bia mộ kia được quét dọn sạch sẽ không có lấy một cọng cỏ. Bên trên còn đặt một đóa hoa cúc trắng.

” Sinh nhật vui vẻ ” Đặt tay lên tấm hình trên bia mộ, cô nhẹ nhàng nở nụ cười thật tươi

Tấm ảnh trên bia mộ là một chàng trai với nụ cười ấm áp.

” Anh đợi em có lâu không? ” Cô cười nhưng nước mắt trào dâng.

” Chắc anh đợi em lâu lắm nhỉ. Vì em xa anh cũng một năm còn gì. Chỉ hôm nay em mới đến thăm được anh thôi ” Nước mắt vẫn rơi, cô ngồi lẩm bẩm với bia mộ.

Đó là người cô yêu, yêu rất sâu đậm. Yêu đến quên mất bản thân. Nhưng người ấy lại bỏ cô đi

Hôm nay là sinh nhật anh cũng là ngày anh mất.

” Học trưởng, đợi em với ” Dưới tán cây ngô đồng, một cô gái ôm một quyển sách chạy tới gần một chàng trai

” Vy Vy, sao vậy? ” Chàng trai cười ấm áp với cô gái

Bạch Vy Vy cười hì hì ” Học trưởng, em về chung với anh nha ”

” Được thôi ”

” Học trưởng, em... ” Bạch Vy Vy ấp a ấp úng, mặt đỏ ửng

” Vy Vy, có gì không? ” Chàng trai vẫn vậy, nở nụ cười ấm áp

” Học trưởng, em thích anh ”

” Ừ. Cho em nói lại đó ”

” Hả? ”

” Đồ ngốc, anh yêu em ”

Bạch Vy Vy đỏ mặt, chạy đi. Hôm đó là ngày tốt nghiệp của anh

” Học trưởng, em đã tốt nghiệp rồi ”

” Ừ. Chúng ta tìm ngày về ra mắt ba mẹ em ”

” Hả? Nhanh vậy sao? ”

” Vậy em không định gả cho anh sao? ”

“Tần Phong, đây là chuyện gì?” Bạch Vy Vy nước mắt lãnh dài nhìn hai thân hình đang hôn nhau trước mắt

“Vy Vy, chia tay thôi. Anh hết yêu em rồi” Tần Phong đứng dậy, bước tới bên Bạch Vy Vy

“Được” Bạch Vy Vy nói xong, bỏ chạy

Cô không thể đứng đó thêm một giây phút nào nữa. Người cô yêu hơn 10 năm, chia tay cô bởi một cô gái

“Vy Vy, con đến đây đi, Phong nó sắp không chịu được nữa rồi” Mẹ của Tần Phong vừa khóc vừa nói trong điện thoại.

Tuy không hiểu gì nhưng cô vẫn hỏi địa điểm rồi tức tốc chạy tới.

Nhưng 5 phút sau khi cô đến, anh đã không còn. Tất cả mọi người đứng đợi ở phòng bệnh đều khóc nức nở, mẹ của Tần Phong ngất đi, phải chuyển vào phòng bệnh.

“Cô là Bạch Vy Vy” Một cô gái đến trước mặt cô.

Cô ta chính là người đã cùng Tần Phong làm chuyện kia.

“Chát” Cô ta đánh cho cô một bạt tai.

“Sao cô có thể vô tâm như vậy? Anh ấy yêu cô như vậy mà tại sao cô không tin tưởng anh ấy một chút? Sao không hỏi anh ấy lý do? Anh ấy bị ung thư cô có biết không? Hả?”

Cô ta như điên lên, hét vào mặt cô, cô im lặng để cô ta mắng.

Cô ta khóc rất nhiều, mắng xong thì rời đi. Cô dù ngốc cũng hiểu được xảy ra chuyện gì.

Chỉ là... do cô quá ngốc, tại sao cô không tin tưởng anh nên mới xảy ra chuyện như vậy? Là lỗi do cô, do tình cảm của cô không đủ nặng nên mới dẫn đến sự tình hôm nay

16. Chương 16

Chìm trong quá khứ, Bạch vy Vy không để ý là trời đã quá trưa rồi. Cô vô lực, cô gượng đứng dậy rời đi.

Nơi này, là quê hương của cô, là nơi bắt đầu tình yêu của cô, cũng là nơi kết thúc mối tình đầu của cô...

Bạch Vy Vy nghỉ việc, Hàn Nhất Quân cảm thấy không quen, cứ thiếu thiếu cái gì đó

“Hàn Nhất Quân, còn dâu mẹ đâu rồi?” Mẹ Hàn Nhất Quân - Cố Lan Bình dắt tay Hàn Nhất Thiên xông vào phòng làm việc của Hàn Nhất Quân.

“Tiểu Thiên, con xem chị dâu con ở đâu rồi?” Cố Lan Bình nói với tiểu Thiên

Tiểu Thiên mắt như tia X-quang nhìn một lượt khắp phòng, chạy ra ngoài phòng.

Một lát sau cậu chạy vào phòng, mặt thất vọng

“Không thấy, chị ấy không thấy” Giọng nói cậu như sắp khóc.

Từ sau hôm ăn cơm đó, cậu không còn được nhìn thấy Bạch Vy Vy nữa, ngày nào cũng phải cố tỏ ra mình là một cậu nhóc, sống trong môi trường giáo dục chán nản. Hôm nay bỗng mẹ cậu chạy tới xin cho cậu nghỉ đi gặp Bạch Vy Vy, vậy mà chị ấy lại không thấy.

“Không thấy? Hàn Nhất Quân, mày giấu con dâu mẹ ở đâu?” Cố Lan Bình nhíu mày, đập tay xuống bàn hỏi

Hàn Nhất Quân vỗ trán. Haizz, thật đau đầu với hai con người phiền phức này mà.

“Cô ấy xin nghỉ rồi”

“Xin nghỉ? Sao lại xin nghỉ?” Cố Lan Bình rất khó chịu khi thằng con trai của bà không biết giữ vợ.

“Con không biết”

“Không biết? Liên lạc thử xem? Đừng nói là con ko có sdt của nó nha. Không có là mẹ giết con” Câu sau bà nói còn nghiêng răng

Hàn Nhất Quân thở dài, lấy điện thoại ra gọi. Nhờ lợi dụng chức quyền mà anh có sdt đó.

Gọi mãi vẫn chỉ nhận được một câu nói lạnh tanh của một cô gái.

“Số điện thoại quý khách gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau.(àhíhì)”

Lòng chợt lo lắng, anh không để ý mẹ mình còn ngồi đó, cầm lấy áo khoác, chìa khóa và ví tiền, hiên ngang rời đi.

Anh lái xe đến nhà cô, gõ cửa nhưng không thấy ai trả lời. Anh lại chạy vòng quanh thành phố, cho người hỏi thăm về gia đình cô xem cô có ở đó không nhưng không thấy.

Kiểm từ trưa đến chiều tối vẫn không thấy cô, anh quay về chỗ cũ tìm cô.

Bạch Vy Vy về thành phố cũng là gần 2h chiều. Cô vào một cửa hàng kiếm gì lót dạ rồi mua thêm chục lon bia về uống.

Năm nào cũng vậy, từ khi Tần Phong chết, sau khi đi thăm mộ anh ấy cô sẽ lại nhốt mình trong phòng, uống bia rượu một mình chúc mừng anh ấy.

Chỉ có khi say, cô mới cảm thấy, anh vẫn luôn ở bên cô, vẫn luôn phía sau vui cười với cô.

Hàn Nhất Quân về nơi đó, quả nhiên... cô ở đây.

Cả thành phố này, cô chỉ luẩn quẩn ở 4 nơi: công ty, cửa hàng quần áo, chợ,... và nhà trọ. Tìm hết nơi không thấy chỉ còn ở đây. Đánh liều một phen vậy.

Anh lại tiếp tục gõ cửa, nhịn thở chờ hồi đáp. Lúc đầu là một mảng im lặng, nhưng chừng 30s sau, có tiếng cửa mở.

Anh thở hắt ra, nhìn người con gái trước mắt, ánh mắt dịu lại rồi ôm cô vào lòng.

Cô vừa uống 2 lon bia mà đã lơ mơ say. Năm nào cũng uống vậy mà tửu lượng cô chẳng tăng tí nào, thật là đáng buồn.

“Bạch Vy Vy, em làm sao vậy? Có chuyện gì khiến em thành thế này?” Hàn Nhất Quân ôm cô một lúc, buông cô ra.

Bạch Vy Vy bị mắng nhưng vẫn cười ngu ngốc. Hai tay vòng lấy cổ anh.

“Tần Phong, em rất nhớ anh. Cuối cùng anh cũng đến tìm em”

Cô nói xong, nhón chân lên, tay kéo đầu anh xuống, đặt môi mình lên môi anh.

Hôn? Cô hôn anh sao? Cô hôn anh trong lúc say sao? Thật không thể chấp nhận được.

Nói nè, nói nè. Mấy hôm nay ta lười viết truyện quá, truyện chưa hoàn thành thì ko viết lại đi viết truyện mới

Mà nè, có ai có FB ko, vào Fb giúp ta cái.

Ta có tham gia một cuộc thi viết truyện. Page là 5201314 - Một đời một kiếp anh yêu em.

M.n vào like, share cmt bài viết của ta với nha. Bài dự thi số 82: Dịch Dương Thiên Vy. Ta cảm ơn.

Ta cx tham gia quotes ảnh, nhờ m.n vào thả tim cho ta. Page: Hội của Chi. Fb ta Dịch Dương Thiên Vy, kp vs ta nha.

Qc phần tiếp theo:

Hehe, chết càng tốt. Chết rồi rảnh mắt anh. Mà khoan, nãy giờ anh ghen với một người đã chết sao?

Nam mô a di đà phật, Amen, thằng Tần Phong biến đi, biến đi đừng quay lại.

17. Chương 17

Hôn? Cô hôn anh sao? Cô hôn anh trong lúc say sao? Thật không thể chấp nhận được.

Hàn Nhất Quân nghĩ vậy, giữ chặt gáy cô, đáp trả lại nụ hôn kia.

Lưỡi anh thăm dò môi cô, khoang miệng cô. Cô dường như chìm đắm trong nụ hôn, đáp trả lại mạnh mẽ.

(T/g: viết vậy chắc được rồi nhĩ)

Đến khi cô sắp không thở được nữa anh mới buông cô ra. Mặt cô mê luyến nở nụ cười, lão đảo buông anh ra đi vào trong nhà, kéo theo anh khóa cửa lại.

“Tần Phong, em khóa cửa rồi. Anh không đi được nữa, anh ngoan ngoãn ở đây chơi với em nha” Cô tươi cười nhìn anh.

Tần Phong? Tần Phong là thằng nào? Nếu gặp được anh cho có sml

“Tần Phong, đến đây, uống rượu với em” Cô kéo anh lại, ngồi xuống sàn nhà chất rất nhiều bia chưa mở.

Cô, định uống hết nó sao? Vì cái tên Tần Phong sao? Đáng chết.

“Anh biết không, anh đi 5 năm rồi đó. Anh quên em rồi sao?” Cô nói nhưng mắt đã nhòa đi

Anh bắt lực rồi, sao cô có thể khóc trước mặt anh vì tên khác chứ??? Tại sao cô lại xem anh thành cái tên Tần Phong kia chứ

“Anh không có quên em”

“Anh không quên em sao anh không đến tìm em? Sao anh có thể gạt em chứ. Sao không cho em biết? Sao lại gạt em?” Cô nước mắt đầm đìa, đầm vào lòng ngực anh.

Anh ôm cô vào lòng, chịu những trận đánh từ cô. Nhìn cô nhỏ con vậy sao lại đánh đau vậy chứ

“Ngoan, anh xin lỗi” Ngoài miệng thì an ủi cô nhưng trong lòng anh thì thấm mắng cái tên Tần Phong kia làm gì mà để cô khóc như vậy chứ

“Tần Phong. Mày là thằng nào? Ông mà gặp mày ông cho mày banh xác, dám cướp người phụ nữ của ông hả? Không đúng, dám làm người phụ nữ của ông khóc hả???”

Anh cận thận ôm cô vào lòng, bức ảnh bên cạnh cô rơi xuống.

Bức ảnh chụp một cô gái đang ôm một chàng trai cười rất hạnh phúc. Người con gái kia là cô, chàng trai kia có lẽ là tần Phong đi.

Nhìn cũng đẹp trai nha. Nhưng không bằng anh. Hahaha.

(T/g: Ảnh bị tự kỉ)

Còn có, một chiếc bánh kem nhỏ. Hôm nay là sinh nhật cô sao? Làm gì có, sinh nhật cô ngày 25/2 mà. Anh điều tra rất kĩ nha. Vậy là sinh nhật thằng cha Tần Phong sao???

“Tần Phong, anh đừng bỏ em nữa được không? Anh đi bỏ lại em một mình trên thế giới này là sao?” Cô gái nhỏ rúc trong lòng ngực anh đã ngủ, đang mê sảng.

Bỏ cô một mình? Anh ta chết rồi sao? Hay anh ta phản bội cô. Không có khả năng thứ hai. Vậy anh ta chết rồi sao?

Nếu chưa chết thì chết luôn đi tên Tần Phong đáng ghét.

Sáng hôm sau, Bạch Vy Vy thức dậy, đầu cô đau nhức, toàn thân nặng trĩu như có ai đè. Ai đè?

“Aaa...” Cô hét lên. Làm sao có thể chứ???

” Giám... giám đốc. Sao... sao anh lại ở.. ở đây?” Cô lắp ba lắp bắp.

Chết rồi, mới hai lon mà chẳng biết trời trăng đất mây gì rồi, làm sao đây?

Hàn Nhất Quân lười biếng ngáp một cái, xoa xoa bả vai, đấm bóp cánh tay.

“Dậy rồi sao? Tê hết cả tay rồi?”

” Giám... giám đốc?”

“Hừm? Không cần bất ngờ, là em cho tôi vào, tôi không có lên vào nha”

“Nhưng...”

“Nhưng nhĩ cái gì. Thay quần áo đi làm” Anh xuống giường, vươn vai một cái.

Tuy giường cô có hơi nhỏ nhưng mà hai người vẫn ngủ được nha. Đặc biệt là anh được ôm cô ngủ nữa chứ.

“Tôi,... tôi xin nghỉ hai ngày rồi mà” Cô cúi đầu.

“Nghỉ làm gì nữa?” Anh nhìn cô. Sinh nhật tên kia cũng qua rồi, cô định nghỉ làm gì?

“Tôi... đi chơi cho khuây khỏa”

Hôm qua cô đã buồn lắm rồi nên hôm nay phải lấy lại tinh thần. Tần Phong chắc anh sẽ không mong cô suy sụp đâu.

“Ừ. Đúng vậy” Hàn Nhất Quân cầm lấy điện thoại gọi một cuộc rồi nói với cô.

“Đi thôi?”

“Đi đâu?”

“Chơi. Không phải em nói sao? Không hỏi nhiều nữa. Đi thôi”

Cô còn chưa nói xong anh đã kéo cô đi. Cô, còn chưa thay quần áo a...

Nhờ xiu nè.

Ta lại tham gia minigame, nhờ m.n vào like và share giúp ta.

Page: Ngôn tình - library.

Bài dự thi số 9: Dịch Dương Thiên Vy.

Nếu có thể thì share 2 lần giúp ta.

Cut đoạn phần tiếp theo nè.

Hehe, chết càng tốt. Chết rồi rảnh mắt anh. Mà khoan, này giờ anh ghen với một người đã chết sao?

Nam mô a di đà phật, Amen, thằng Tần Phong biến đi, biến đi đừng quay lại.

18. Chương 18

Hàn Nhất Quân đưa cô đi rất nhiều nơi. Nhưng trước tiên anh để cô thay quần áo rồi cho người đưa quần áo của anh đến để anh thay đã.

Tuy Bạch Vy Vy có hơi ngượng nhưng vẫn cố cười với anh.

Nơi đầu tiên anh đưa cô đến là một nhà hàng nhỏ. Nơi đây ăn rất ngon.

“Trước đây lúc còn là sinh viên anh hay cùng bạn đến đây ăn” Hàn Nhất Quân kể.

Cô im lặng nghe anh kể về quá khứ của mình. Mà sao cô có cảm giác hơi lo vậy ta???

Tiếp theo là công viên giải trí. Vì Hàn nhất Quân mặc một bộ đồ thể thao đơn giản nên chẳng ai biết anh là tổng giám đốc cả.

Nhìn anh vậy mà gấp thú rất giỏi nha. Gặp cả chục lần mà chưa được một con. Đến khi cô đứng mãi mỗi chân mới lòi ra một con gấu cho cô. Cô còn phát hiện một bí mật, anh rất trẻ con.

Đến công viên giải trí không thể không ngồi tàu lượn siêu tốc. Cô cùng anh chơi hai chuyến, hét cho đã, cho bay hết mọi phiền muộn.

“Lúc nhỏ tôi chưa từng được chơi mấy thứ này” Ngồi trên vòng quay ngựa gỗ, anh u buồn nói

“Thế cho nên, hôm nay phải chơi cho đã” Hàn Nhất Quân như trẻ con lần đầu được đi chơi, hò hét mãi đến mọi người cũng tưởng anh bị... điên

Giám đốc, anh có thể đừng làm mất hình tượng được không?

Hai người chơi đến trưa thì tìm KFC ăn nhỏ trong công viên ăn. Sau đó lại chơi mấy cái trò vớ vẩn đến tối.

Sau đó, anh dẫn cô lên một ngọn núi.

Cảnh đêm trên đây rất đẹp, có thể nhìn thấy một phần thành phố. Tối nay, còn có bắn pháo hoa.

“Có phải rất đẹp không?”

“Ừm, rất đẹp. Cảm ơn anh vì hôm nay, giám đốc”

“Cô, có chuyện gì buồn sao?” Hàn Nhất Quân từ từ bắt chuyện

“Không có gì?” Cô lắc đầu, dấu đi anh mắt bi thương.

“Không có? Sao tối qua cô cứ gọi Tần Phong Tần Phong?” Đến hai chữ “Tần Phong” anh lại nói còn nghiêng rặng.

Cô không nói, lặng im nhìn bầu trời đầy sao.

“Tôi nói quá khứ của tôi rồi, có phải cô nên nói chuyện của cô cho tôi không?”

Quả nhiên cảm xúc lúc sáng tối giờ của cô là đúng. Giám đốc, anh thật xảo trá, tôi thật ngốc đã chui vào lưới của anh

“Haizz, tôi kể anh nghe” Cô thở dài một hơi.

Anh như một chú cún con, ngồi im ngoan ngoãn nghe cô kể, hai mắt sáng lên.

“Tôi yêu anh ấy 5 năm, từ lúc lớp 9. Tôi và anh ấy chung trường. Sau khi tốt nghiệp, tôi và anh ấy dự định sẽ làm đám cưới, đã ra mắt nhà chồng rồi nhưng hai tháng trước ngày cưới, anh ấy phản bội tôi”

Dừng một chút, cô lại nói tiếp.

“Nhưng, anh ấy bị ung thư. Vì không muốn tôi buồn nên đã xây dựng một màn kịch để tôi hiểu lầm anh ấy. Sau đó... ngày sinh nhật của anh ấy, anh ấy đã rời xa tôi... mãi mãi” Cô nói đến đây, nước mắt đã chảy hai hàng dài.

“Nếu lúc đó tôi tin anh ấy thì sẽ không xảy ra chuyện như hôm nay. Là do tình cảm của tôi không đủ lớn nên mới như vậy”

Hàn Nhất Quân ôm cô vào lòng, che đi khuôn mặt vui mừng của mình.

Chết rồi, hẳn ta chết thật rồi. Tình địch lớn nhất của anh không còn vậy thì ngày ấy sẽ không còn xa đâu.

Hehe, chết càng tốt. Chết rồi rảnh mắt anh. Mà khoan, bây giờ anh ghen với một người đã chết sao?

Nam mô a di đà phật, Amen, thằng Tần Phong biến đi, biến đi đừng quay lại.

“Không sao, dù thế nào, em vẫn còn có tôi” Anh vuốt mái tóc dài được cô cột lên bây giờ hơi rối.

Cô nín khóc. Chết, lại bị thả thính rồi.

“Mà khoan, giám đốc, anh xin nghỉ lấy lí do gì?”

“Không cần lí do” Anh kiêu căng nói.

Được, anh là giám đốc, anh thích nghỉ thì nghỉ, không ai quản anh.

Cùng lúc đó, trong công ty đang náo loạn. Làm việc tới tận đêm mà không được nghỉ.

Lí do: Giám đốc nghỉ, làm việc thay giám đốc.

Lí do giám đốc nghỉ: Đưa thư kí đi chơi

19. Chương 19

Vụ giám đốc nghỉ việc đưa thư kí đi chơi đã chấn động đến công ty vì vậy ai cũng biết Bạch Vy Vy và tổng giám đốc Hàn Nhất Quân có gian tình, có người còn khẳng định Bạch Vy Vy chính là thiếu phu nhân tương lai.

Một số người thì căm ghét, phần khác thì chuyển đi nịnh hót Bạch Vy Vy.

Lam Hy nghiêng răng căm phẫn nhìn Bạch Vy Vy được nhiều người vây quanh đi vào công ty. Cứ đợi đó, Lam Hy này sẽ đòi lại tất cả.

Bạch Vy Vy đến công ty nhiều người xúm lại hỏi cô. Tuy thấy lạ nhưng cô vẫn vững bước đi vào công ty.

“Phanh” Cánh cửa bị cô đập văng ra

” Giám đốc, chuyện này là sao?” Cô vừa vào đã hét lên

Bên trong, Cố Lan Bình đang đứng đối diện với Hàn Nhất Quân nói gì đó.

Hai người kia nghe thấy tiếng động, Cố Lan Bình quay đầu lại, Hàn Nhất Quân ngẩng đầu lên.

Bạch Vy Vy sững sốt, ai, ai vậy? Nhìn người kia đã trung niên nhưng rất đẹp.

“Tôi, tôi thất lễ” Nói xong, cô nhẹ nhàng cười gượng đóng cửa lại.

“Dừng” Cố Lan Bình lên tiếng.

Bạch Vy Vy nghe xong, sống lưng lạnh toát. Nuốt nước bọt một cái, mồ hôi cũng chảy xuống.

“Con là Bạch Vy Vy, tới đây tới đây, ta có chuyện muốn nói với con” Cố Lan Bình cười thân thiện kéo Bạch Vy Vy tới ngồi xuống sofa.

Bạch vy vy hiển nhiên vẫn đờ người. Chuyện gì xảy ra vậy?

Cố Lan Bình hỏi cô hết cái này đến cái khác, cô im lặng nghe bà nói cố gắng nặn ra một nụ cười.

Giám đốc, anh mau cứu tôi với - cô chảy nước mắt trong lòng.

“Mẹ, cô ấy còn làm việc nữa, mẹ để cô ấy đi làm đi” Hàn Nhất Quân thấy vẻ mặt của cô mới lên tiếng.

“Đúng đúng, con có việc. Phu nhân, ngài cứ ở đây đi ha” Cô không đợi bà đồng ý, chạy ngay đi trước khi bị túm lại.

Hàn Nhất Quân thở dài nhìn mẹ mình “Mẹ, con sẽ có cách đưa cô ấy về nhà, mẹ đừng làm phiền cô ấy”

“Hừ, tốt nhất là vậy” Cố Lan Bình cầm túi đi về

2 tháng sau, Hàn Nhất Quân đi công tác một tuần trước mới về.

Cố Lan Bình suốt ngày đi tìm Bạch vy Vy. Không kéo cô đi mua sắm thì đi spa. Bạch Vy Vy thật khóc không ra nước mắt.

” Giám đốc, cầu xin anh, cho tôi nghỉ việc đi”

“Sao vậy?” Hàn Nhất Quân bắt ngờ.

“Mẹ ngài, bà ấy...”

“Đừng để ý, bà ấy thích cô như vậy nên đối tốt với cô thôi. Nếu cô thấy phiền thì tôi nói với bà ấy. Không cần nghỉ việc”

“Vâng” Cô cúi đầu về bàn làm việc.

Haizz, thật vất vả. Công việc khá nhẹ nhàng, lương thì rất cao ai mà không muốn làm chứ. Nhưng mà dính vào mấy cái scandal này thì hơi khó thoát tội nha.

Hàn Nhất Quân đau đầu về nhà. Mẹ anh có lẽ vì muốn có con dâu mà điên rồi.

“Mẹ, người ra đây cho con”

“Thằng con mất dạy, vừa về đã mắng mẹ mày” Cố Lan Bình từ trong bếp đi ra.

“Mẹ à, mẹ làm ơn đừng xen vào chuyện của con nữa” Hàn Nhất Quân không để ý mẹ mình tức giận, vào thẳng vấn đề chính

“Mẹ mày không phải muốn giúp mày sao? Mày ngốc như vậy viết khi nào mới lấy được vợ”

“Con tự có kế hoạch, mẹ làm cô ấy xin nghỉ việc rồi kìa”

Cố Lan Bình nghe xong xanh mặt. Con trai bà giữ thân 27 năm bây giờ mới thích con gái, bà lại ủng hộ cô gái kia nữa. Không thể để cô ấy chạy thoát.

“Vậy sao rồi?”

“Cô ấy ở lại làm. Nhưng con cấm mẹ quấy rối cô ấy. Nếu không đừng trách tại sao con dâu mẹ lại chạy” Hàn Nhất Quân nói xong, đi lên lầu.

Cố Lan Bình ầm ức ngồi khóc thút thít. Thật ra bà đang diễn kịch để con trai bà không nặng lời với bà. Thế mà thằng con mất dạy kia lại không để ý.

“Lan Bình, đừng diễn nữa” Hàn chủ tịch, ba Hàn Nhất Quân nói

“Ông xem, tôi chỉ muốn giúp nó, vậy mà... huhuhu”

“Tôi thấy bà dùng nhúng tay thì hơn, bà động chỗ nào hư chỗ đó mà”

“Ông dám nói vậy? Hừ, tối nay ông ngủ phòng khách” Cổ Lan Bình tức giận về phòng. Chồng con cái gì chứ?

Ba Hàn: Tôi nói sai gì sao? Bà xã, sao em nữa... huhuhu

20. Chương 20

Bạch Vy Vy tiếp tục ở lại công ty làm việc. Suốt ngày chơi, xem phim, lên mạng, cuối cùng hôm nay cũng có việc.

Hàn Nhất Quân tối nay có một bữa tiệc nên mang cô theo. Ban đầu cô từ chối nhưng mà đến đó không có việc gì, chỉ ăn và cười là được nên cô đồng ý.

7h kết thúc công việc nên Hàn Nhất Quân đưa cô đi chọn quần áo. Chiếc đầm màu tím tinh tế mặc trên người cô cũng không chê vào đâu được, rất hợp với cô.

7h30, hoàn thành xong việc chọn lựa quần áo và trang điểm, Hàn Nhất Quân đưa cô tới bữa tiệc.

Buổi tiệc từ thiện diễn ra vào đúng 7h30 phút, Hàn Nhất Quân đến đã là 7h45 phút nên nhiều người không chú ý lắm. Chỉ có các thương nhân muốn hợp tác đến bắt chuyện.

Bạch Vy Vy vừa đến đã chạy đi ăn đồ ăn, không thèm để ý đến mấy người kia nên không để ý có người nhìn cô bằng ánh mắt đầy thù hận.

“Nick, ông có hứng thú với cô gái kia sao?” Lam Hy nói với Nick.

Nick, một thương nhân lớn, ông ta rất nổi tiếng, đặc biệt rất dâm dề tiện. Có nhiều cô gái còn bị ông ta giết chết vì không chịu phục vụ ông ta. Lam Hy là một trong số người ông ta bao nuôi.

“Tất nhiên, đáng đẹp thế kia” Nick ánh mắt thèm thuồng, nhỏ dãi

“Vậy tôi và ông hợp tác. Tôi bỏ thuốc cô ta, ngược lại ông giúp tôi bỏ thuốc...” Lam Hy nhìn về phía Hàn Nhất Quân.

“Haha, được thôi” Nick vỗ vào hông cô ta một cái, cầm ly rượu về phía Hàn Nhất Quân.

Lam Hy cũng đi về phía Bạch Vy Vy đang đứng. Lam Hy cười giễu cợt, đáng Bạch Vy Vy như vậy mà được Hàn Nhất Quân để ý, hừ.

“Oh, Vy Vy đây sao? Chào cô” Lam Hy làm ra bộ mặt thân thiện

“Lam Hy? Cô cũng ở đây sao? Chào” Bạch Vy Vy cũng cầm chiếc bánh kem ăn.

Từ sau cơn mưa lúc 11h30” đến 7h50 cô chưa ăn gì, tranh thủ ăn thật nhiều đồ phí công tới đây.

“Vy Vy, tôi... tôi xin lỗi về chuyện hôm trước. Chỉ cầu xin cô nói hay về tôi ít câu trước mặt giám đốc” Lam Hy mặt hối lỗi, cúi đầu nhận tội.

“Hả? Cô có cái gì tốt để tôi nói” Mặt cô hồ hững trước Lam Hy

“Cô...” Lam Hy tức giận. Cô ta đã cố nhẫn nhịn vậy mà Bạch Vy Vy không nể mặt.

“Vy Vy, tôi xin lỗi, tôi biết cô giận tôi” Lam Hy mắt đỏ lên như sắp khóc.

Bạch Vy Vy chỉ nhếch môi, nhìn mà mặc ói, diễn như vậy sao không đi làm diễn viên đi.

“Tôi đâu có giận cô đâu, tôi đã nói rồi mà”

“Thật sao? Vậy tôi kính cô một ly, coi như đền tội” Cô ta nói lớn tiếng, mặt hớn hờ.

Mọi người nghe Lam Hy nói cũng nhìn lại. Lam Hy cầm ly rượu đỏ uống một hơi. Nếu để ý kĩ cô ta sẽ thấy cô ta đang cười khiêu khích.

“Tôi đã uống rồi. Có phải Vy Vy nên nể mặt tôi nhận ly rượu này không?” Lam Hy lại dõ giọng hời hợt.

Cô biết ngay mà. Lam Hy xin lỗi cô chắc chắn có ý đồ mà. Cô rất muốn từ chối nhưng mà hồi nãy cô ta có nói lớn tiếng khiến mọi người để ý nên cô không thể từ chối.

Ly rượu có vấn đề nhưng dù biết vậy cô lại chẳng viết làm sao.

“Lam Hy, tôi kính cô” Nhìn thấy phục vụ đi qua, cô đi lại lấy ly rượu trên tay anh ta.

Lam Hy mặt nổi lên một tia gì đó lạ thường nhưng rất nhanh liền hồi phục.

“Lam Hy, không phải cô cũng nên uống với tôi sao? Nào, tôi kính cô” Cô cười cười với cô ta. Hại tôi sao? Không có cửa đâu.

Mặt Lam Hy biến sắc, miễn cưỡng nâng ly rượu lên. Muốn mọi người không để ý ly rượu có vấn đề nên cô ta phải uống thôi.

Uống xong, cô ta nhanh chóng rời khỏi đó. Chết tiệt, cô ta hại người hại mình mà. Nhưng không sao, chút nữa Hàn Nhất Quân cũng bị bỏ thuốc sẽ thuộc về tay cô ta.

“Lam Hy, sao cô ngốc vậy?” Nick tay ôm eo cô ta, cười cười.

“Xong chưa?” Giọng cô ta có chút khô rát. Thuốc mới bắt đầu phát tác.

“Tôi xong nhưng cô còn chưa xong, cũng may tôi đã bỏ thuốc vào ly cô ta uống rồi. Đi đi” Ông ta cười đậm đàng vỗ mông cô ta rồi rời đi

Lưu ý: chap sau rất nhạt, rất cẩu huyết nên cân nhắc trước khi đọc

21. Chương 21: H+++++

Bạch Vy Vy cảm thấy hơi nóng. Rõ ràng lúc mới vào cô còn cảm thấy lạnh mà, sao giờ lại.

Cơn nóng càng ngày càng lan ra khắp cơ thể, cô cố chịu đi đến phòng vệ sinh.

Rõ ràng cô đã không uống ly rượu của Lam Hy, sao lại như vậy. Không thể chịu được cơn khó chịu kia nữa, cô phải rời khỏi đây thôi.

Nick sau khi nói chuyện với Lam Hy thì đi về phía Hàn Nhất Quân.

Hàn Nhất Quân đã chú ý xung quanh nên cũng biết ông ta đến đây có mục đích gì. Thấy Bạch Vy Vy không uống ly rượu kia nên anh giảm bớt sự lo lắng trong lòng. Anh biết Nick và Lam Hy đang có mưu kế gì đó nên đã cận thận không uống ly rượu Nick đưa

Sau khi tiếp đón bọn họ, anh mới phát hiện bạch Vy Vy đã không thấy đâu. Đang đi tìm khắp nơi, điện thoại của anh đổ chuông. Là Bạch Vy Vy

“Giám đốc, cứu tôi.... nóng...” Cô thở dốc, cảm giác nóng ran khắp cơ thể thật sự rất khó chịu

Vì lần đầu tiên trúng thuốc lại ít hiểu biết về xuân dược nên cô không biết loại này là như thế nào, cô chỉ biết đứng sát vào bức tường để nhận sự mát lạnh từ nó, nhưng nó lại không đủ thỏa mãn cô.

“Em ở đâu, Vy Vy?” Giọng Hàn Nhất Quân lo lắng

Là anh quá chủ quan nghĩ rằng nếu cô không uống ly rượu đó thì sẽ không sao nên mới an tâm tiếp khách. Trong này biết bao nhiêu tên háo sắc, nếu cô gặp phải chúng thì...

Anh không dám nghĩ tới, gấp rút chạy đi tìm cô

“Nhà... vệ... sinh...” Cô khó nhọc nói từng chữ, mồ hôi chảy đầm đìa trên trán, nóng, rất nóng

(Ko hiểu nhiều về xuân dục, m.n thông cảm. Muốn nhanh kết hơn chỉ còn dùng cách này)

“Đợi anh”

[Cắt một đoạn: sau khi đưa Bạch Vy Vy từ nhà vệ sinh, Hàn Nhất Quân đưa cô lên xe]

“Nóng, nóng quá...” Bạch Vy Vy ngồi cùng anh ở ghế lái phụ, liên tục dẩy dựa, khó chịu xé chiếc váy dài, miệng luôn lẩm bẩm

“Vy Vy, em cố chịu chút nữa”

“Tần Phong? Anh đến rồi sao?”

Cô bị thuốc làm mất đi lí trí, nhìn anh thành Tần Phong, đưa đôi tay giữ lấy mặt anh, cười dịu dàng.

“Tần Phong, em nhớ anh, rất nhớ anh. Cuối cùng anh cũng về rồi”

Ôm lấy anh, cô dịu dàng nói, khuôn mặt gần trong gang tấc, đặt đôi môi mỏng áp xuống môi anh.

Hàn Nhất Quân đen mặt, đây là lần thứ 2 cô nhận nhầm mà hôn anh. Bạch Vy Vy, đây là do em tự làm tự chịu. Em đốt lửa thì tự em dập tắt.

Cô đã thành công kích thích anh, chỉ vì cô đang ngồi trên người anh, đôi môi cứ hôn từ miệng, mở cả chiếc cúc áo đầu tiên mà hôn lên cô anh, vật dưới kia đã căng cứng.

“Cho xe chạy về khách sạn gần nhất”

Bạch Vy Vy, em là của anh. Anh không cho em tưởng nhầm anh là người khác.

Hì hì, ko có H đầu nha, vì t/g ko bt viết H. Thứ lỗi cho t/g chap này hơi ngắn, t/g đag bận kéo share. Ai có lòng vào kéo giúp đi

22. Chương 22

“Hàn Nhất Quân, mày ra đây cho mẹ” tiếng đập cửa ầm ầm cùng tiếng quát mắng thành công đánh thức hai người đang ngủ trong kia.

Bạch Vy Vy tỉnh dậy, đầu óc quay cuồng, toàn thân đau nhức, nhất là phía dưới. Xoa xoa đầu, Bạch Vy Vy trợn tròn mắt.

Hàn Nhất Quân không biết khi nào đã mở cửa. Nhìn mẹ Hàn đứng ở cửa, Hàn Nhất Quân chỉ mặc áo choàng tắm, cô nhận thấy có chuyện không bình thường.

“Mẹ, mới sáng sớm mẹ gào cái gì?”

“Mẹ mày mà không tới là mày không chịu trách nhiệm với con nhà người ta đúng không? Vy Vy à, chuyện cũng đã lỡ rồi, tháng sau, à không tuần sau chúng ta sẽ đi đến nhà con hỏi cưới...” Cố Lan Bình tua một tràng dài, nói rất nhiều mục đích là bắt Hàn Nhất Quân chịu trách nhiệm, và ngày đến nhà cô cầu thân.

Bạch Vy Vy trì trệ, một lúc mới hoàn hồn nhìn thế cục xung quanh. Vết máu khô ở trên giường đã chứng minh tất cả, tối qua cô đã xảy ra quan hệ với giám đốc.

Chuyện mất mặt hơn là bị mẹ giám đốc đến đây bắt gian. Cô thật muốn chết đi cho xong.

“Phu nhân, con...” cô muốn mở miệng giải thích nhưng cô chưa kịp nói đã bị Cố Lan Bình cắt đứt lời nói.

“Vy Vy, con không cần sợ, ta giúp con đòi lại công bằng” Cố Lan Bình vừa nói, vừa liếc Hàn Nhất Quân.

“Mẹ à, con có nói không chịu trách nhiệm đâu, được rồi, mẹ về đi cho cô ấy nghỉ ngơi. Đi đi...” Hàn Nhất Quân đẩy bà ra cửa, đóng cửa lại. Không quên nháy mắt với bà.

Cố Lan Bình cũng nháy mắt lại với anh, cười cười như nói: Mẹ diễn có đạt không?

Đúng, chuyện này một tay Hàn Nhất Quân tạo ra. Tối qua, lúc xong việc anh đã nhắn tin cho mẹ mình, bảo bà sáng hôm nay đến đây làm loạn. Chỉ là anh không ngờ mẹ anh lại diễn đạt hơn dự kiến.

Cố Lan Bình đi khỏi, căn phòng trở nên yên tĩnh. Bạch Vy Vy vò đầu, nhìn Hàn Nhất Quân.

Cô biết tối qua cô trúng thuốc, chỉ tại cô, cô chưa bao giờ thông minh để rồi hại người khác.

“Giám đốc, anh cứ xem như chuyện tối qua chưa xảy ra đi, chúng ta là người văn minh mà”

Xảy ra quan hệ với Tổng giám đốc lại bị mẹ người ta bắt gặp, cô thật sự muốn chết aaaa

“Không, anh sẽ cưới em” Hàn Nhất Quân nghiêm túc nói.

“Hả?”

“Em mới là người nên chịu trách nhiệm với tôi. Nếu để người khác biết tôi bị một cô gái như em lấy mất trinh tiết thì tôi đâu còn mặt mũi nữa. Huống hồ, mẹ tôi cũng hiểu lầm chúng ta rồi, thôi cứ để tôi gánh chuyện này. Tuy nhiên em phải lấy tôi”

Cô ngớ ra nhìn anh nói, là nghiêm túc hay đùa giỡn đây?

“Giám đốc...”

“Tôi đưa em về nghỉ, mọi chuyện để tôi giải quyết. Em chỉ chờ làm cô dâu của tôi là được.”

Cô im lặng cúi đầu. Mọi việc xảy ra chỉ trong chốc lát, vậy mà cô lại làm chuyện đó với giám đốc, thật nực cười.

Hàn Nhất Quân giúp cô chuẩn bị quần áo, tắm rửa ở khách sạn xong rồi đưa cô về nhà. Sau đó lái xe đến một căn nhà trống sâu trong rừng rậm.

23. Chương 23

Trong căn nhà hoang tàn, mùi ẩm mốc khó chịu khiến người khác buồn nôn. Hàn Nhất Quân mặt âm lãnh đi vào.

“Giám đốc, anh tới rồi” một người đi ra, cung kính chào anh. Anh phất tay, đi vào trong.

“Giám đốc” một người nữa cũng cung kính chào anh sau đó lấy một chiếc ghế cho anh ngồi.

“Bắt đầu đi” giọng nói không chút hơi ấm ra lệnh cho hai tên đàn ông kia.

“Ừm, Ừm...” một trong hai tên dẫn mục tiêu vào. Người kia bị bịt miệng, chỉ còn cách ừ ơ

“Quân, anh tới cứu em phải không?”

Lam Hy chảy nước mắt, mừng rỡ nói. Tối qua bị Nick hành hạ cả đêm, sáng nay lại bị bọn bắt cóc bắt đi, cô ta rất hoảng sợ. Nhìn thấy Hàn Nhất Quân, cô ta như vợ được một chiếc phao cứu sinh.

“Cô vẫn chưa nhận ra được thế cục?” Giọng nói lạnh sắc mặt băng lãnh của anh khiến Lam Hy sợ càng thêm sợ. Cô ta trợn tròn mắt, nhìn anh, xủi lơ quỳ gối trước mặt anh.

“Ta giao cô ta và Nick cho hai người, tùy hai người xử phạt.”

Nói xong, anh lạnh lùng bỏ đi. Lam Hy ngậm ngốc, lần đầu tiên cô thấy mặt khác của anh, như địa ngục lạnh khốc. Cô ta biết, hôm nay cô ta không thoát được rồi. Cô ta thua thảm hại, thua một cách bất phục. Chỉ vì một người, anh tàn nhẫn cho người giết đi cô và Nick. Bạch Vy Vy, cô ta rất quan trọng với anh...

Hàn Nhất Quân lái xe trở về nhà cô. Lam Hy cô ta dám hăm hại cô, anh nhất định không tha. Lần trước vu oan cô, anh giữ cô ta lại để cô ta chịu mùi vị bị mọi người chê trách, xa lánh. Cô ta vì tiền tài, không tiếc quyền rũ anh, cô ta sẽ không dễ dàng rời công ty.

Một người sĩ diện như cô ta nếu ở lại công ty sẽ bị mọi người chế nhạo, để xem cô ta chịu được bao lâu.

Nhưng lần này, cô ta đã đụng đến cô, dám hợp tác với Nick hại cô và anh, anh giết không tha.

Trở về căn nhà của cô, anh xách bọc đồ vừa mua tới gõ cửa. Gõ ba lần không thấy cô ra, anh lần mò kiểm tra chìa khoá. Cô đúng là ngốc hết thuốc chữa, chìa khoá luôn để ở bình hoa kế bên cửa chính.

“Vy Vy, em ở đâu?”

Hỏi hai lần như vậy, vẫn không thấy ai trả lời, anh lo lắng tìm từng phòng. Hoá ra, cô ở phòng ngủ.

Nhìn vẻ mặt ngủ say không biết trời đất kia, may anh dẫn ra, đắp lại chăn cho cô, lặng yên ngồi bên cạnh ngắm cô ngủ. Thật bình yên.

Đến gần 12h trưa cô mới tỉnh dậy, giật mình khi thấy một bóng người chống đầu gối bên giường.

“Giám... giám đốc, sao... sao anh lại ở... ở đây?” Giọng nói cô có chút ngại ngùng.

Hàn Nhất Quân cũng tỉnh lại kể đó, cười nhạt trả lời cô.

“Suy nghĩ thế nào rồi?”

“Tôi...”

“Em lấy đi sự trong sạch của tôi, em phải chịu trách nhiệm” Hàn Nhất Quân bá đạo nói.

Bạch Vy Vy đỡ trán, sao cô lại vấp phải tình huống này chứ.

“Huống hồ, không chừng tôi đã gieo giống thành công, trong bụng em đã có tiểu bảo rồi” Hàn Nhất Quân cười sâu xa.

Cô thở dài, có sao được, vừa ra khỏi khách sạn kia cô đã đi ngay đến tiệm thuốc mua thuốc tránh thai rồi.

Hàn Nhất Quân như nhận ra ý nghĩ trong đầu cô, cười không nói gì. Cô tưởng anh không biết cô sẽ mua thuốc tránh thai sao? Chỉ là thuốc tránh thai cô uống kia chỉ là giả, anh đã tráo rồi.

(Quay lại lúc Hàn Nhất Quân nhắn tin cho mẹ của anh)

Hàn Nhất Quân: Cố Lan Bình, nếu bà muốn có con dâu thì ngày mai phòng 520 (phòng do anh chọn đó) khách sạn XX, 7h có mặt, diễn cho tốt vào.

Cố Lan Bình:???

Hàn Nhất Quân: Cứ theo lời tôi mà làm, bà sẽ có con dâu.

Cố Lan Bình:... 1h sáng mà nổi điên cái gì? Còn nữa sao không về nhà?

Hàn Nhất Quân: Thế sao 1h sáng bà vẫn chưa ngủ?

Cố Lan Bình:.... (Im lặng và không nói gì nữa, chẳng lẽ nói với nó bà và ba nó vừa mới làm xong???)

Sau đó, anh lạ gọi cho trợ lý của mình.

“Sáng ngày mai, dậy thật sớm tới tất cả các hiệu thuốc xung quanh khách sạn XX và xung quanh khu nhà của Vy Vy, bảo họ thấy cô nào giống như Bạch Vy Vy đến mua thuốc tránh thai thì tráo thành Vitamin cho tôi”

Nói xong một tràng dài, anh gửi ảnh Bạch Vy Vy cho trợ lí, còn nhắn lại: Làm xong xóa ảnh cô ấy trong máy cậu ngay cho tôi.

Trợ lí:... (Có thể đừng bóc lột sức lao động của tôi như vậy không???)

24. Chương 24

“Bạch Vy Vy, em không cần nói gì nữa hết, cũng không cần biện minh nữa, em phải chịu trách nhiệm. Ngày mai chúng ta về nhà ra mắt bố mẹ em, ngày kia ba mẹ tôi sẽ đến hỏi cưới”

Hàn Nhất Quân tính toán ngọn ngành mọi việc cho cả những ngày tiếp theo.

“Hả”

Cô đơ người ra. Sao nhanh vậy? Chưa gì đã tính đến đó rồi.

“Một lát nữa sẽ có người đưa cháo tới cho em, nhớ ăn hết, ngủ một giấc thật đẹp, sáng mai tôi tới đưa em về”

Hàn Nhất Quân nói xong, không cho cô nói một lời, đi khỏi phòng, đóng cửa lại. Một lát sau phía dưới nhà cô truyền đến tiếng xe, anh đã rời đi.

Bạch Vy Vy mệt mỏi xuống giường, cứ như vậy mà ra mắt ba mẹ cô sao? Có quá nhanh không?

Đúng 7h sáng hôm sau, Hàn Nhất Quân đã đến trước cửa nhà cô, hối thúc cô nhanh lên còn về. Anh rất háo hức gặp ba mẹ vợ.

Xe từ từ chạy về thành phố Q, quê hương cô. Nhà cô, một căn nhà xum xuê cây. Từ dọc con đường, có thể nhìn thấy những cành cây thi nhau vươn ra, tranh nhau ánh sáng mặt trời.

Xe từ từ chạy vào nhà cô, ba mẹ cô đã đứng đợi sẵn đó. Sáng nay cô vừa gọi điện thoại nói hôm nay sẽ về, không báo lịch giờ cụ thể sao hai người kia lại đứng đợi cô được chứ?

Cô bình tĩnh, cố giữ tâm trạng, hiện nhiên cô vẫn chưa tiếp thu nổi ngày hôm nay: ngày đưa bạn trai ra mắt ba mẹ.

“Ba, mẹ” Bạch Vy Vy cười thật tươi, nhào vào vòng tay của mẹ Bạch.

Bạch Quý, ba cô thấy con gái về thì vui mừng tới nỗi gần chảy cả nước mắt.

“Bác trai, bác gái...” Hàn Nhất Quân từ phía sau xách túi lớn túi nhỏ chào hỏi.

“Vy Vy, đây là...” Ba cô bây giờ mới để ý.

Con gái về, đi trên một con xe sang trọng, lại có một anh chàng đẹp trai đi theo, chà, ông hiểu ra rồi, nhưng phải đợi xem cô con gái ông nói thế nào.

“Ba, anh ấy là bạn trai con.” Cô ngượng ngùng nói, giới thiệu như vậy ngại chết đi được.

“Chào bác, con là Hàn Nhất Quân, chồng sắp cưới của Vy Vy”

Hàn Nhất Quân thì mạnh dạn hơn, nghe cô giới thiệu mình chẳng vui chút nào, dù sao cũng đã nói rồi, ngày mai mẹ anh đến là anh có thể rước cô rồi.

“Vào nhà, vào nhà đi con rể.” Mẹ Bạch nghe thấy là chồng tương lai, hối thúc mọi người vào nhà. Cuối cùng thì con gái bà cũng chịu lấy chồng.

Hàn Nhất Quân giới thiệu sơ qua lai lịch bản thân, tất nhiên hai ông bà Bạch không có chỗ nào không chấp nhận hết, tất cả đều đúng tiêu chuẩn của ông bà, và đặc biệt là con gái ông bà thích.

Mẹ Bạch cùng Bạch Vy Vy chuẩn bị cơm tối cho cả nhà, Ba Bạch và Hàn Nhất Quân chơi cờ trong sân.

Nhà Bạch Vy Vy xung quanh bao bọc bởi cây, hoa cỏ rất nhiều, bây giờ lại đang là mùa thu nên hoa nở cũng rất nhiều, là vàng cũng rơi rải, tạo nên một khung cảnh êm dịu.

“Tiểu Quân, cậu làm sao để con gái tôi chấp nhận cậu được hay vậy?” Ba Bạch bất thành linh hỏi một câu khiến Hàn Nhất Quân không kịp trở tay. Chẳng lẽ anh nói với ông là anh bắt cô chịu trách nhiệm???

“Con...” người như anh cũng phải có lúc bó tay. Chuyện này hơi khó nói a

~“Haizzz, con có biết quá khứ của nó không?” Bạch Quý thở dài.

Hàn Nhất Quân gật đầu. “Con không để ý tới nó, bác đừng lo”

“Ta có nói ta lo cái gì đâu?”

“Con sợ bác nghĩ con để ý đến quá khứ của cô ấy thôi mà” Hàn Nhất Quân lúng túng. Hiểu lòng vợ đã khó còn gặp phải ba vợ khó hiểu hơn cả vợ.

“Ta nói để cậu biết thôi. Quá khứ nó hết sức trong sáng, chỉ là rất hơi bi thương thôi”

Bạch Quý nhìn ra phía cái cây lớn, chiếc lá vàng nhẹ nhàng rơi xuống...

25. Chương 25

Bạch Quý, thở dài, kể mối tình đầu của Bạch Vy Vy cho Hàn Nhất Quân.

Dù đã nghe cô kể, nhưng anh vẫn thấy rất đau lòng, thương cho cô gái của anh.

Tần Phong, mối tình đầu của Bạch Vy Vy, mắc bệnh mà chết. Cậu ta yêu cô nên không nói cho cô biết, quyết định lấy cớ chia tay để cô bớt đau lòng, nhưng như vậy lại khiến cô buồn hơn.

Lúc lo liệu đám tang xong, Bạch Vy Vy một mình trốn trong nhà, khoá trái cửa phòng, không cho một ai vào. Lúc ấy cả nhà rất lo cho cô. Cô nhịn ăn nhịn uống, Bạch Quý lo cho con gái, con gái nhịn ông cũng nhịn theo. Bạch Vy Vy cũng rất thương ba nên chịu chui ra khỏi phòng, ăn một chút.

Bạch Cẩm Cẩm, em gái cô đau lòng thay chị, đi tìm mẹ Tần Phong. Bà ấy đến, đưa cho Bạch Vy Vy một lá thư, bà nói với cô.

“Đó không phải là lỗi của con Vy Vy ạ. Cứ xem như các con có duyên không phận, đó là kiếp nạn không tránh khỏi ở mỗi con người, nó đi chúng tôi cũng buồn nhưng nếu chúng tôi buồn nó sẽ không ra đi thanh thản, thế nên, con phải sống thật tốt, sống cả cho phần của nó” Bà Tần lau nước mắt, khuyên cô.

Bạch Vy Vy ôm chặt lá thư Tần Phong gửi cho mình, cũng không biết trong đó viết gì, nhưng nó lại cho cô động lực sống tiếp.

Mất 2 năm để thoát khỏi bóng ma tâm lý, cô cuối cùng cũng trở lại bình thường. 5 năm sau khi Tần Phong mất, Bạch Vy Vy mới lên thành phố A.

“Cho nên, cậu phải quý trọng nó, giúp tôi chăm sóc nó.” Bạch Quý kể xong, nước mắt ông cũng rơm rớm.

“Con nhất định sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt.” Hàn Nhất Quân nói với ông cũng như nói với chính bản thân. Anh nhất định sẽ làm được.

“Ba, Nhất Quân, vào ăn cơm” Bạch Vy Vy nói lớn tiếng, gọi hai người đàn ông kia vào ăn cơm.

Cùng lúc Bạch Cẩm Cẩm về, cũng lao vào ăn cơm.

“Con đói, xới cơm cho con trước đi” Bạch Cẩm Cẩm hiển nhiên không để ý thêm hai người, như thường lệ cứ đứng giờ về nhà ăn.

“Cắm Cắm” Bạch Vy Vy thất sự mất mặt với đứa em này. Không chỉ Bạch Vy Vy mà ba mẹ Bạch cũng vậy.

“A, chị hai, chị về rồi sao? Có quà cho em không? A, còn ai nữa đây? Đẹp trai ra phết”

“Bạch Cắm Cắm, con ăn nói cằn thân cho ba” Bạch Quý thật sự tức giận rồi. Hai đứa con của ông sao có hai tính cách trái ngược nhau thế này.

Bạch Vy Vy lương thiện, dịu dàng thực nữ, (trừ một số trường hợp - Bạch Quý said) còn Bạch Cắm Cắm, đã không kiểm ra tiền còn hay phá của, ông bà thật hết cách với nó. Nhưng được cái là nó rất thương chị nó, thương hơn cả ba mẹ nó.

“Cắm Cắm, đây là anh rể em.”

“Anh rể? Chị à, sao chị có thể đi lấy chồng được chứ, chị không thương em nữa sao?” Bạch cắm Cắm buông bát đũa trong tay xuống, chạy đến bên cạnh Bạch Vy Vy khóc.

“Em còn chưa trách chị lần trước lên thành phố không mang em theo, hại em khóc nguyên một ngày, bây giờ chị lại sắp đi lấy chồng, huhu”

“Được rồi, Cắm Cắm, ăn cơm đi” Bạch Vy Vy hét cách, vỗ vỗ vai Bạch Cắm Cắm.

Bạch Cắm Cắm lườm Hàn Nhất Quân một cái, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống ý muốn nói: Anh giám cướp chị ấy xem tôi có lột da anh không?

Căn nhà yên ắng hơn một chút nhưng chưa được bao lâu lại bắt đầu cãi nhau.

“Bạch Cắm Cắm, mày sao không chịu học chị mày một chút, nhìn tướng ăn của mày kìa”

“Mẹ, mẹ thiên vị, món ngon đều dành cho chị. Tuy con thương chị nhưng món ăn thì con không có nhường đâu”

“Bạch Cắm Cắm, mày có muốn ba nhốt mày vào nhà kho không hả?”

Ba người như vậy cứ nói qua nói lại. Khi Bạch Vy Vy ở nhà cũng náo nhiệt như vậy, không ở nhà cũng như vậy, Bạch Vy Vy quen rồi. Nhưng hôm nay có hơi khác a, mất mặt, rất mất mặt.

26. Chương 26

Âm thầm liếc nhìn Hàn Nhất Quân, Bạch Vy Vy nhìn từ góc độ này thì có thể thấy môi anh có cong lên.

“Giám đốc...” Bạch Vy Vy nhẹ gọi.

Hàn Nhất Quân quay lại, thu đi vẻ mặt ban nãy.

“Nhà tôi hơi ồn, mong anh thứ lỗi” Bạch Vy Vy nhỏ giọng thì thầm, không muốn ảnh hưởng tới ba người kia đang vừa ăn vừa chửi nhau te tua.

“Ừ, rất ồn...” Hàn Nhất Quân nhìn họ nói.

Bạch Vy Vy nghe xong có thất vọng. Nhưng Hàn Nhất Quân tiếp câu.

“Nhưng, rất vui”

Anh nắm lấy còn tay còn lại của cô, mỉm cười.

“A, quên mất hai người. A Quân, ăn đi con, món thịt kho tàu của bác cũng tạm ổn, ăn đi rồi cho bác ý kiến” mẹ Bạch không tốn hơi với đứa con thứ nữa, quay sang quan tâm con rể.

“Đúng đúng, món này của mẹ nó là ngon nhất, hôm nay con tới bọn ta mới được ăn đó, nếu không chắc tới đầu năm sau mới được ăn”

“Ba, mẹ, hai người thiên vị, người ta chưa vào nhà đã thương anh ta hơn con” Bạch Cẩm Cẩm bĩu môi, nũng nịu.

Nhưng vẫn như vậy, bị ăn một bụng bọ, có nói thế nào thì ba mẹ cô vẫn không đáp lại.

Bữa cơm cứ như vậy mà kết thúc, cả nhà lại ngồi xem ti vi.

“A Quân, con có chỗ nghỉ chưa?”

“Tạm thời vẫn chưa ạ” Hàn Nhất Quân lễ phép thưa.

“Nếu không chê con có thể ở lại. Con ngủ cùng Vy Vy”

“Mẹ” Bạch Vy Vy nghe xong, chút nữa sặc nước.

“Dạ thôi, con nghĩ con nên kiếm một khách sạn gần đây”

“Như vậy sao được. Con cứ ngủ chung với Vy Vy” mẹ Bạch nói xong còn cố ý ra ánh mắt giết người nhìn Bạch Vy Vy.

“Vậy thì con không từ chối” Hàn Nhất Quân tất nhiên đồng ý. Đây là điều anh muốn mà.

Thế là Bạch Vy Vy phải ngủ cùng Hàn Nhất Quân, cô không thể cãi lời ba mẹ, ai bảo cô là một đứa con ngoan T.T

“Giám đốc, tôi nhường giường cho anh đó” Bạch Vy Vy ôm chần nói với Hàn Nhất Quân.

“Vậy em ngủ ở đâu?”

Hàn Nhất Quân vừa tắm xong, nghe cô nói vậy cũng không ngạc nhiên cho lắm, cô chưa chấp nhận anh thì làm sao có việc ngủ chung.

“Tôi đến phòng Cẩm Cẩm”

“Vy Vy, tôi nghĩ chúng ta nên nói chuyện một chút”

“Có chuyện sao?” Cô trèo lên giường, mong ngóng nghe chuyện, dù sao hóng hớt cũng là bản tính phụ nữ, ngày thường cô không thích hóng hớt nhưng khi một ai muốn nói với cô chuyện gì đó thì cô nghe rất chăm chú.

“Chuyện của chúng ta. Vy Vy, chúng ta sắp kết hôn, em có thể đổi cách xưng hô không?”

Hàn Nhất Quân rất để ý cách xưng hô của cô. Lúc gọi anh và ăn cơm, nghe cô kêu anh là Nhất Quân, nghe ngọt sớt. Nhưng khi ba mẹ cô không để ý, cô lại gọi là giám đốc, xem ra cô vẫn chưa chấp nhận anh.

“Thế tôi nên gọi anh là gì?” Bạch Vy Vy chớp mắt, cô nên gọi bằng gì? Anh là giám đốc của cô, nên nên gọi giám đốc cũng đúng mà.

“Ừm... Nếu được thì gọi chồng từ ngay bây giờ đi” Hàn Nhất Quân đỏ mặt.

Muốn cô gọi anh là gì đây? Gọi chồng là hợp nhất.

“Cái này thì...”

“Nếu quá khó thì cũng không sao, cứ từ từ.”

“Giám đốc, anh có ác cảm với gia đình tôi không?” Bạch Vy Vy thật rất muốn hỏi câu này từ lúc ăn cơm rồi. Nhà cô ồn ào như vậy, anh lại thích yên tĩnh, có phải sẽ không thích gia đình cô không???

“Không có, rất thích là đằng khác. Chỉ là không thích Cẩm Cẩm, cô ấy có gì đó rất ghét tôi...” Hàn Nhất Quân cảm thấy như vậy.

“Nó sao? Nó thương tôi nên mới như vậy. Thật ra nó yếu đuối lắm, chỉ là hay muốn chọc tức ba mẹ thôi”

Bạch Cẩm Cẩm trong mắt mọi người luôn là một cô gái hoạt bát, dễ thương nhưng cô biết, nó không như vậy. Nó không mạnh mẽ, rất hiểu chuyện. Ba mẹ không biết, nhiều đêm nó còn gặp ác mộng nữa. Chuyện

đó là do cô mà ra...

27. Chương 27

Năm ấy, Bạch Vy Vy 12 tuổi, Bạch Cẩm Cẩm 7 tuổi.

Ba mẹ Bạch có công việc tới nhà họ hàng xa, hai chị em ở nhà cùng nhau. Mọi chuyện diễn ra như bình thường nhưng đến tối ngày thứ 2 khi Ba mẹ đi, Bạch Vy Vy bị sốt nặng.

Lúc ấy, chỉ còn Bạch Cẩm Cẩm ở nhà cùng cô, trời mưa lớn, nó còn nhỏ không biết chị mình làm sao, chỉ thấy Bạch Vy Vy ngủ mãi, gọi không dậy.

Bạch Vy Vy đầu nặng trĩu, chỉ muốn ngủ nhưng không thể nhìn em mình khóc như vậy. Chạm nhẹ vào tay Bạch Cẩm Cẩm, bảo nó nằm xuống ngủ đi.

Bạch Cẩm Cẩm sợ cô chết, Nó từng thấy cảnh bà nội ngủ mãi không dậy nên rất sợ. Khóc cả đêm. Cũng may có người giúp, đưa cô đi bệnh viện. Từ đó, nó ám ảnh bởi chuyện đó, nó thương chị nó hơn ai hết nhưng lại không biểu lộ ra ngoài mà âm thầm giúp cô.

Bạch Vy Vy ngẩn người một lúc, Hàn Nhất Quân đã từ lúc nào nằm xuống một bên mà ngủ. Cô muốn đuổi, lại thôi. Định ôm chần gối tới sofa thì bị bắt lại.

“Ngủ đi, tôi sẽ không làm gì em đâu”

Cũng không nói gì thêm nữa mà ôm cô ngủ.

“...”

Bạch Vy Vy cũng kệ, dù sao cũng đến lúc chấp nhận, chỉ là thời gian bao lâu thôi...

“Chị hai, chị hai ơi” Bạch Cẩm Cẩm gõ cửa gọi Bạch Vy Vy

Bạch Vy Vy vừa nhắm mắt đã phải bật dậy, ra mở cửa. Bạch Cẩm Cẩm mừng rỡ ôm lấy cô, luyên thuyên:

“Chị hai, chị lâu ngày mới về nhà, em thật sự rất nhớ chị...” nói nhiều nhưng một ý đó là: Chị ngủ cùng em nha.

Cô vừa chớp mắt đã bị đánh thức, có chút mơ màng lại rất buồn ngủ nên đồng ý ngay, với lại ngủ cùng với Hàn Nhất Quân cũng không tiện.

Bạch Vy Vy ôm chần gối sang phòng Bạch Cẩm Cẩm mà ngủ. Bạch Cẩm Cẩm đi sau, cố tình đưa ánh mắt khiêu khích, lè lưỡi với anh.

Xem ra, anh phải dạy lại cô em vợ rồi!

Nghĩ là làm, Hàn Nhất Quân cả đêm tính toán cách đối phó Bạch Cẩm Cẩm. Ba mẹ vợ dễ thuần phục còn cô em vợ thì hơi khó.

Bạch Cẩm Cẩm đúng là xinh thật, chỉ là không bằng vợ anh, hay là cho cô làm vợ tên thư kí nhà anh.

Không được, nếu vậy Vy Vy sẽ nói anh không chu toàn, nhưng mà thư kí nhà anh cũng đẹp trai mà, tài giỏi nữa chứ. Chỉ là không đẹp bằng anh, không giỏi bằng anh thôi.

Cách này không được, phải nghĩ cách khác.

Ở một phòng khác, hai chị em Bạch gia đang ngủ mà không biết ai kia đang tính kế gả hai cô đi.

Sáng hôm sau, Hàn Nhất Quân dậy sớm cùng ông Bạch chạy bộ, chơi cờ. Bạch Cẩm Cẩm cũng bị mẹ lôi dậy từ sớm đi chợ. Ông bà Bạch rất quý đứa con rể này lại nghe tin ba mẹ Hàn Nhất Quân tới thì lại phải tức tốc chuẩn bị.

Tại nghĩa trang.

“Học trưởng, em về rồi”

“Học trưởng, em sắp phải lấy chồng rồi”

“Học trưởng, anh không giữ em lại sao?”

Đáp lại cô, vẫn một mảnh yên tĩnh. Học trưởng đã đi rồi. Cô cũng sắp lấy chồng rồi, cũng nên vứt bỏ đoạn tình cảm của mình rồi.

Có lẽ, đoạn tình cảm ấy sẽ phai nhòa dần đi, bây giờ chắc vậy, cô tin một ngày mình sẽ dành hết tình cảm cho Hàn Nhất Quân, ngày ấy sẽ không xa.

“Học trưởng, tạm biệt. Chắc anh cũng mong như vậy? Đúng không?”

Vẫn yên tĩnh...

Bạch Vy Vy nhìn chiếc đồng hồ trên tay, mỉm cười rời đi.

“Vy Vy, tặng em.”

“Học trưởng nhưng...”

“Cứ mang vào đi”

Đồng hồ anh tặng, cô vẫn giữ. Có có thiết bị ghi âm, đã giải oan cho cô hai lần. Cô sẽ giữ kĩ nó.

Kí ức với học trưởng cứ cho nó đi vào dĩ vãng đi....

28. Chương 28

Đến 10h ngày hôm đó, gia đình Hàn Nhất Quân tới. Ba mẹ Bạch cũng vui vẻ chào đón. Hai nhà ăn bữa cơm sẵn bà chuyện hôn sự.

“Bà Bạch, bà nấu ngon quá, tôi định ở lại vài ngày, bà dạy tôi nấu nha” Cố Lan Bình cười đùa nói.

“Nếu bà thích...”

Người già nói chuyện, không để ý đến mấy đứa nhỏ, bên kia, Bạch Cẩm Cẩm nhéo má Hàn Nhất Thiên.

“Chối ôi, sao dễ thương dữ vậy. Cục bột nhỏ dễ thương quá. Chị hai, sau này em cũng muốn sinh một đứa như vậy”

“Chỉ tiếc gen của chị không tốt được như vậy” Hàn Nhất Thiên khinh bỉ Bạch Cẩm Cẩm.

“Còn nữa, Hàn Nhất Quân, sao anh quá đáng vậy, đưa tôi đến cái trường kia, một lũ con nít mà để tôi ở đó hai năm hả?” Hàn Nhất Thiên đang tức giận, không để ý đến lễ nghĩa nữa

Cũng vì kế hoạch đưa vợ về, anh đã cho thằng em mất dạy này tới trường học quý tộc, đăng kí cho nó hai năm. Ngày nghỉ thì anh cho nhà trường tổ chức mấy buổi dã ngoại, cho nó ở đó khỏi về nhà. Hôm nay không biết sao nó lại ở đây, chắc do bà mẹ gốc của anh rồi.

“Ồ đó vui mà, phải không Vy Vy”

Bạch Vy Vy ngồi không cũng trúng đạn, lặng im này giờ lại bị gọi hơi có chút hoảng hốt, không biết mọi người nói gì.

“Ồ, phải...”

“Đến cả chị cũng theo phe anh ta? Ở đó vui cái nỗi gì. Một lũ con nít ranh”

Bạch Cẩm Cẩm bị khinh, nghe câu kia đáp lại

“Bé cũng là con nít ranh đó”

Hàn Nhất Thiên lườm Bạch Cẩm Cẩm một cái, Bạch Cẩm Cẩm lè lưỡi, tiếp tục ăn cơm.

“Tôi và ông Hàn tính rồi, tháng sau tổ chức hôn lễ, hai bà thấy sao?” Hai ông bố thì lại đang bàn bạc ngày cưới. Dĩ nhiên chọn ngày gần nhất để hai ông còn được bông cháu rồi.

“Có nhanh quá không?” Cả hai bà mẹ cùng lên tiếng.

“Hai bà ngốc quá, nếu cưới sớm thì sẽ được bông cháu sớm”

Nghe câu nói của ba Hàn, Hàn Nhất Quân uống nước cũng bị sặc.

Ba à, hôm nay ba bị sao vậy???

“Vy Vy, con có ý kiến gì không?” Bà Bạch hỏi ý kiến cô.

“Mọi người quyết định đi”

Cô và Hàn Nhất Quân đã bàn bạc là để ba mẹ chọn ngày, cứ để họ quyết định mọi chuyện.

Ngày 17 tổ chức hôn lễ thì ngày 10 Hàn Nhất Quân và Bạch Vy Vy đã đi thử váy cưới. Váy cưới của Bạch Vy Vy do chính Hàn Nhất Quân thiết kế.

“Anh rể, anh rể...” Hàn Nhất Quân đang ngồi đợi Bạch Vy Vy thử váy, Bạch Cẩm Cẩm đang nghịch phá xung quanh bỗng chạy tới.

“Sao vậy?”

“Nếu anh cho em số điện thoại của anh thư kí lúc này, em gả chị em cho anh.”

Nghe giọng là anh đã thấy lạ rồi. Bỗng dưng hôm nay ngoan hiền còn gọi anh là anh rể, chắc chắn có chuyện. Chỉ là anh cũng tính toán phần này luôn rồi, gọi thư kí tới là để mẹ hoặc Bạch Cẩm Cẩm. Kế hoạch thành công.

“Ừm.... cái này còn tùy. Nếu em cho anh biết những chuyện liên quan tới Vy Vy, có khi anh sẽ cho” Hàn Nhất Quân bắt đầu kế hoạch uy hiếp.

“Chẳng phải em gả chị ấy cho anh rồi sao?”

“Em không gả thì ba mẹ em cũng gả cô ấy cho anh rồi. Thế nào, có đồng ý không?”

“Được”

Vì tình yêu, cô quyết định bán đứng chị mình. Chị hai, xin lỗi nha! - Tiếng lòng của cô em gái

_

Bạch Cẩm Cẩm liệt kê những thói hư tật xấu, sở thích của cô cho anh, còn cả đồng điều lưu ý

1: Không được dành đồ với cô. (Vì khi dành thì chị ấy sẽ tự nhường cho Cẩm Cẩm nên cô ấy cảm thấy có lỗi, liệt vào danh sách lưu ý)

2: Không được động vào đồng hồ của cô (vì đó là thứ quan trọng nhất của cô)

3: Cô có một hộp lưu trữ kỉ niệm, không được động vào và hỏi trong đó có gì.

... - còn một số điều cần lưu ý nhưng không thể liệt kê vì cô em nói quá nhiều, cái gì cũng cần lưu ý.

Đổi lại, thư kí của anh phải chịu khổ vài hôm rồi.

29. Chương 29

Đúng ngày 17, ngày tổ chức hôn lễ. Trước đó 2 ngày, Bạch Vy Vy đã về nhà mẹ để chuẩn bị hôn lễ. Mọi chuyện như trang trí gì gì đó đều do Hàn Nhất Quân chuẩn bị, Bạch Vy Vy chỉ lo làm cô dâu mà thôi.

Xe hoa tiến dần vào nhà Bạch Vy Vy, Cô một thân váy cưới, đội khăn trùm đầu. Không có nghi lễ làm khó chú rể nên Hàn Nhất Quân nhanh chóng đi vào đón dâu.

“Cuối cùng thì tôi cũng chứng kiến cảnh con gái đi lấy chồng rồi” Ba Bạch khóc lóc, ôm lấy cô.

Mẹ Bạch cũng khóc phụ họa còn Bạch Cẩm Cẩm thì đang bận quần quýt lấy anh thư kí.

“Vy Vy, sau này nếu A Quân có ức hiếp con, cứ về nhà chúng ta ở” Ông Bạch lần đầu gả con gái nên làm màu một chút nhưng...

“Không được” Cả ba người cùng cất giọng.

“Ba à, con cầu lấy cô ấy còn không được thì làm sao dám bắt nạt cô ấy” Tiếng của Hàn Nhất Quân

Ba mẹ Hàn: Ông thông gia, nếu nó có bắt bắt nạt con dâu thì cũng có chúng tôi xử lí.

Bạch Quý:... cứ coi như tôi nói sai đi ha.

Cũng sắp lên xe hoa thế mà ông Bạch vẫn khóc. Bạch Vy Vy không biết làm sao đành nhỏ giọng nói:

“Ba, ba đừng khóc nữa, cùng lắm thì con không lấy chồng nữa”

“Không được” cả mấy người đồng thanh đáp.

“Vy Vy, cứ xem như ba nói giỡn đi ha”

Bạch Vy Vy:... có ai hiểu cho tui ko???

Trong tiếng nhạc của hôn lễ, cánh cửa dần được mở ra. Bạch Vy Vy một thân váy cưới tinh khôi khoác tay Bạch Quý dần dần tiến vào lễ đường.

Trong phút giây ấy, dù chỉ 5-10 bước chân cũng đủ để cả Bạch Vy Vy và Hàn Nhất Quân hồi hộp.

Bạch Quý đưa tay cô cho anh, nói một câu: “Tôi giao con gái cho cậu, không tốt với nó, tôi thịt cậu”

Hàn Nhất Quân nắm lấy tay Bạch Vy Vy từ tay ba cô, gật đầu: “Vợ con, tất nhiên con sẽ thương, ba đừng lo”

“Ừm”

Sau đó, Bạch Quý yên tâm ngồi vào ghế chủ hôn. Cha xứ bắt đầu đọc lời thề

“Hàn Nhất Quân, con có đồng ý lấy Bạch Vy Vy làm vợ, nguyện cả đời sống chung, dù ốm đau bệnh tật, giàu sang hay nghèo khó cũng vẫn mãi yêu thương nhau không?”

“Con đồng ý”

“Bạch Vy Vy, con có đồng ý lấy Hàn Nhất Quân làm chồng nguyện cả đời sống chung, dù ốm đau bệnh tật, giàu sang hay nghèo khó cũng vẫn mãi yêu thương nhau không?”

“Con đồng ý”

“Ta tuyên bố, hai con đã là vợ chồng”

Sau lời tuyên bố, tiếng vỗ tay tràn ngập lễ đường. Mọi người di dời đến khách sạn đặt trước. Cô được anh dắt lên phòng vip, thay quần áo rồi đi kính rợp.

Anh vẫn bộ comle trắng, thắt nơ, cài hoa trước ngực. Còn cô mặc một chiếc váy ngắn đến đầu gối, màu hồng nhạt.

Hàn Nhất Quân rất vui nên uống khá nhiều rượu, nếu không có phù rể thì chắc anh đã không say tí bở rồi.

Đến lúc động phòng, rất nhiều người kéo đến phá động phòng. Hàn Nhất Quân đã ngà ngà say nên mọi người đành giải tán còn nói chú rể quá yếu, hôm nay không thể động phòng.

Thế nhưng có ai biết con sói đang giải vờ say. Bạch Vy Vy khó khăn lắm mới thoát bỏ được cái áo khoác của anh, người nào đó đã lật người, đè cô dưới thân.

“Anh không say?” Bạch Vy Vy giật mình, nhìn người phía trên.

“Nếu anh say, đêm nay em tính thế nào?” Hàn Nhất Quân tà mị ghé sát tai cô.

“Ngủ chứ làm gì. Xuống đi, tắm rồi còn đi ngủ.” Bạch Vy Vy cố đẩy người kia xuống nhưng người kia vẫn nằm trên người cô, áp mặt vào ngực cô dụi dụi.

“Em không tính...”

“Em mệt” Hàn Nhất Quân chưa nói hết câu, Bạch Vy Vy đã ngắt lời.

Nhận thấy cô như đang trốn tránh, Hàn Nhất Quân cũng không ép cô nữa. Lật người dậy, ôm ngang người cô lên.

“Làm gì vậy? A, bỏ em xuống”

“Đi tắm. Đi tắm mới ngủ được”

Nếu không thể làm chuyện đó thì tắm uyên ương cũng được. Nghĩ sao làm vậy, trong phòng tắm phát ra tiếng thét của Bạch Vy Vy

“Buông ra, nước vào mắt rồi”

“Em ngồi im đi, anh mới tắm được...”

....

Cứ vậy mà đêm tân hôn trôi qua... kết từ hôm nay, hai người đã là vợ chồng chính thức.

Úi cha cha. Viết đến đây rồi mà vẫn chưa kết. Haizzz, thêm nx chắc nhạt quá

30. Chương 30

Mặc dù đã kết hôn nhưng tình cảm của hai người vẫn không tiến triển được bao nhiêu. Bạch Vy Vy vẫn là thư kí của Hàn Nhất Quân, hàng ngày vẫn bị soi mói.

“Từ thư kí lên làm bà chủ, cô ta đúng là ghê thật.”

“Đúng đấy, không biết ông chủ nhìn trúng cô ta ở chỗ nào”

Những lời nói ấy đều truyền đến tai Bạch Vy Vy. Nhưng cô cho nó như gió thoảng bên tai. Nếu cô để ý thì trước giờ bọn họ cũng không yên rồi.

“Thiếu phu nhân, sao cô có thể làm mấy chuyện này chứ” thư kí Hàn Nhất Quân thấy cô ôm một chồng tài liệu thì hốt hoảng. Nếu giám đốc mà biết thì anh chết chắc.

“A, thư kí Trình, việc này tôi làm được. Anh đi làm việc của anh đi.” Cô nhàn nhạt nói, ôm chồng tài liệu kia vào phòng làm việc của Hàn Nhất Quân.

“Bà xã, ai cho em làm việc, ngồi xuống ngay cho anh” Hàn Nhất Quân nghe thấy tiếng mở cửa thì biết ngay là cô, thấy cô ôm tài liệu thì lập tức mắng.

“Giám đốc, ở công ty thì chúng ta vẫn là chủ tớ” Cô nghiêm túc nhìn anh.

Hàn Nhất Quân lập tức im lặng. Được rồi, cô lúc nào mà chẳng công ra công tư ra tư, đâu như anh vì cô mà công tư bất phân. Đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Ai bảo anh yêu cô.

“Được rồi, thư kí Bạch, cô làm ơn ngồi xuống uống trà ăn bánh, mọi việc để tôi lo”

“Hàn Nhất Quân, anh không thấy trên bàn anh có bao nhiêu tài liệu cần anh kí sao? Sao anh còn thời gian chơi bời như vậy. Có cần em đây giúp anh một tay không?”

“Không cần” Hàn Nhất Quân nói xong lại chăm chú vào đọc tài liệu.

Mấy ngày trước chuẩn bị hôn lễ, tài liệu chất đống nên hôm nay phải giải quyết, haizzz, làm giám đốc cũng không phai sướng đâu nha.

Giờ nghỉ trưa, Hàn Nhất Quân còn bận phê kí tài liệu, Bạch Vy Vy giúp anh đi mua cơm trưa ở canteen công ty. Nơi đông người như ở canteen không tránh khỏi lại bị xỉa xối.

Cô tiếp tục đi qua như chưa thấy gì, nhưng mấy người kia vẫn cho là cô không làm được gì họ, được nước lấn tới.

“Ui cha ”Phu nhân giám đốc” đây sao? Thế mà lại xuống canteen ăn trưa. Chắc là không được giám đốc sủng ái nên mới như vậy. Loại người như cô chỉ biết lên giường với đàn ông thôi chứ gì. Giám đốc chắc xui xẻo lắm mới bị cô gạt”

Cô ta không chỉ nói cô, còn cố ý hắt đổ hai phần cơm cô vừa mua. Cô ta là Lạc Minh Tiêu, phiên bản hai của Lam Hy đây mà. Xem ra hồ không xuất chiêu thì người ta sẽ xem là hello kitty rồi.

Vừa định xoắn tay áo lên, sau lưng cô dường như có ai đó, khiến cô ớn lạnh.

“Lạc Minh Tiêu, chắc cô chán sống rồi nhỉ. Tôi lấy ai còn cần cô lên tiếng sao? Vợ tôi là để cô nhận xét sao?”

Hàn Nhất Quân lãnh đạm đứng một bên cô, một tay khoác vai cô, lạnh leo nhìn Lạc Minh Tiêu.

“Giám... giám đốc, em không... không có ý đó.” Lạc Minh Tiêu hoảng hốt, run rẩy.

“Đến phòng tài vụ thông báo họ tên, tôi không muốn công ty có một người nhiều chuyện như cô ta.” Hàn Nhất Quân nói xong, kéo tay Bạch Vy Vy đi.

Bước vào phòng giám đốc, anh đề cô lên cửa, hôn lên môi cô, anh còn muốn hôn sâu hơn nhưng cô lại đẩy ra. Như vậy có phải cô vẫn chưa chấp nhận anh không?

“Sao em ngốc vậy, người ta nói sao không trực tiếp đuổi việc, chịu đựng vậy làm gì?”

Bạch Vy Vy đẩy anh ra: “Em không phải là kẻ lợi dụng chức quyền như anh.”

“Được rồi, là anh lợi dụng chức quyền. Vẫn chưa ăn cơm đúng không? Anh đã cho người đi mua rồi. Ở đây chút nữa ăn với anh”

“Anh rảnh lắm sao? Hồ sơ, tài liệu còn chất đống như vậy, lo làm hết đi. Ăn với chả uống, để đây em ăn cho, đi đi”

Hàn Nhất Quân:...

Thôi rồi, anh lấy phải một cô vợ yêu tiền hơn yêu chồng rồi. Đến đồ ăn anh cũng thua, vậy anh sống làm gì nữa.

Nếu để Bạch Vy Vy nghe thấy lòng anh nghĩ gì, đảm bảo cô sẽ xé xác anh ra, còn không quên tặng một câu: “Anh đi chết đi”

Sắp có biến a

31. Chương 31

Tuy đã là vợ chồng nhưng Hàn Nhất Quân vẫn nhận thức được rằng, vợ anh vẫn chưa yêu anh, vì vậy nên anh luôn làm những gì có thể để thay đổi hình tượng trong lòng cô. Tuy bây giờ chung giường nhưng ngoài “ngủ nghiêm túc” ra thì hai người không làm gì hết.

Trong phòng, Bạch Vy Vy đang tắm còn Hàn Nhất Quân ngồi trên giường đọc báo. Anh nhìn thấy chiếc đồng hồ để trên tủ đầu giường của Bạch Vy Vy.

Trong những điều chú ý của Bạch Cẩm Cẩm, chiếc đồng hồ này là điều cấm kị. Nhưng con người vốn có bản tính tò mò, Hàn Nhất Quân cũng không ngoại lệ, anh cầm lấy chiếc đồng hồ lên xem.

Chiếc đồng hồ đã cũ, hai quai đều lộ rõ vết nứt, xước, kim vẫn chạy bình thường. Chắc rằng cô thường xuyên đưa đi bảo trì, sửa chữa.

Tiếng mở chốt cửa khiến Hàn Nhất Quân giật mình, đặt lại đồng hồ lên tủ đầu giường, nhưng do hoảng loạn, chiếc đồng hồ bị anh làm rơi xuống, vỡ mặt.

Bạch Vy Vy vừa ra khỏi phòng tắm, vẫn đang lau khô tóc thì nghe được một tiếng “cạch”. Nhìn lên đã thấy chiếc đồng hồ của mình bị vỡ.

Nỗi đau dâng lên trong lòng cô, cô nhìn anh, ánh mắt đầy sự chán ghét.

“Hàn Nhất Quân, sao anh có thể tự tiện động vào đồ người khác như vậy? Mẹ anh không dạy anh sao?”

Cô lớn tiếng khiến Hàn Nhất Quân cũng giật mình. Thấy cô vừa nhắc đến mẹ anh, anh cũng không khách sáo, mắng cô: “Bạch Vy Vy, anh chỉ làm vỡ đồng hồ của em thôi mà, cùng lắm anh mua cho em hàng trăm chiếc đồng hồ mới, em có cần nói anh như thế không?”

Hai người rơi vào tranh cãi. Đúng là anh sai, anh đụng vào đồng hồ của cô nhưng cô cũng không cần phải nói anh như vậy.

Bạch Vy Vy đang tức giận, không phân rõ trái phải, cãi lại anh. Hai người rơi vào chiến tranh lạnh “dài hạn”

Sáng hôm sau, trong bữa ăn sáng, quanh cái phòng bếp âm u đến sợ, đến cả Cố Lan Bình ngày nào cũng riu rít cũng im thin thít. Bàn ăn bốn người, không ai mở miệng, chỉ ăn như vậy.

Cố Lan Bình không muốn kéo dài tình trạng này, dè dặt hỏi: “Vy Vy, hai đứa... chiến tranh lạnh sao?”

“Không phải” Cả hai cùng lên tiếng.

“Thế hai đứa... làm sao vậy?”

“Không cần mẹ lo”

“Ách” Cố Lan Bình cạn lời, có cần tâm đầu ý hợp vậy không.

Bạch Vy Vy trừng mắt với Hàn Nhất Quân, hai người nhìn nhau như toé lửa, coi bộ chiến tranh hơi khó hoà giải a.

“Con ăn xong rồi”

Một lần nữa, cả hai đều đập đũa xuống bàn, đứng dậy nói cùng một câu. Rồi cả hai cùng bỏ đi.

Hàn Nhất Quân sẽ không chịu thua cô, lần này là cô sai, anh không nhượng bộ kể cả cô là vợ anh.

Bạch Vy Vy thì có khác gì anh, là anh sai, cô càng không nhượng bộ, cái đồng hồ này là vật cô quý nhất, anh không được sự đồng ý của cô mà tự tiện động vào, là anh sai.

Bạch Vy Vy đưa đồng hồ đến các tiệm sửa chữa đồng hồ nhưng đều không được. Tuy đồng hồ luôn được cô đưa đi thay pin nhưng đồng hồ này là tự đặt thiết kế, mặt đồng hồ và dây mới bề được lâu như vậy. Đồng hồ cũng đã cũ, lại rơi trên sàn nhà, khó trách vỡ. Mấy thợ sửa đều lắc đầu.

Bạch Vy Vy thờ dài, ra khỏi cửa tiệm.

Hàn Nhất Quân không yên tâm, dù chiến tranh lạnh thì cô vẫn là vợ anh, anh phải người đi theo cô. Biết cô sẽ đi sửa lại chiếc đồng hồ nên anh mua chuộc hết các chủ tiệm và thợ sửa, nói không thể sửa được. Bước đầu tiên đi vào tìm cô là phải xóa mọi ký ức của cô và Tần Phong, một kế hoạch hoàn hảo.

Anh gọi cho Bạch Cẩm Cẩm, hỏi Cẩm Cẩm một số việc, Bạch Cẩm Cẩm cũng bó tay nên anh đành tự đi tìm hiểu thôi.

Hàn Nhất Quân về lại thành phố Q tìm hiểu sự việc, chuyện hệ trọng không thể lơ là được.

Đầu tiên anh đến trường của Bạch Vy Vy tìm tư liệu về cô, mặc dù đã đọc qua một lần nhưng anh vẫn đọc lại lần nữa để không bỏ sót chi tiết nào.

Tư liệu về cô quá ít vì cô cũng không quá nổi bật trong trường nhưng có một trang khiến anh chú ý: học sinh bị ăn hiếp.

Trong tư liệu, cô từng bị người ta chặn đánh, tố cáo lên nhà trường nên bây giờ mới có. Đó là lúc cô và Tần Phong đang yêu nhau. Cô bị chặn đánh cũng vì có quan hệ với Tần Phong

32. Chương 32

Đi bộ dọc con đường gần trường học của Bạch Vy Vy, Hàn Nhất Quân nhớ tới một lần, anh cũng từng tới đây.

Lúc còn trẻ, anh vẫn thường xuyên trốn việc đi chơi. Anh nổi nghiệp từ rất sớm, ban đầu không muốn tiếp nhận vậy nên thường đến một vùng nào đó chơi hai đến ba ngày, khi nào bị bắt thì về. Anh vẫn nhớ anh đến đây một lần vì nơi đây, anh từng đánh nhau vào đồn cảnh sát, chưa chơi được một ngày đã bị kéo về.

Dọc theo một đoạn nữa, anh thấy vợ mình. Bạch Vy Vy ủ rũ ngồi nhìn tán cây ở một góc đường.

Sáng nay, cô về nhà, nói chuyện, ăn cơm với ba mẹ xong thì đến đây - nơi bắt đầu tình cảm của cô.

Cô vẫn nhớ lần đó cô đi một mình, vì bị trễ học nên chạy rất nhanh, vô tình va vào một nhóm người. Không ngờ người kia lại lưu manh, xin lỗi không chịu còn trêu chọc cô, lúc đó Tần Phong đã nhìn thấy và cứu cô.

Anh là hội trưởng hội học sinh, lúc đó có lẽ là anh nghe thấy tiếng hét của cô nên mới cứu cô. Sở dĩ nói như vậy là vì cô chống cự nên bị người ta đánh vào ót, ngất xỉu, nhưng cô vẫn thấy có bóng dáng một chàng trai rất cao cứu cô. Lúc tỉnh lại cô thấy mình nằm trong phòng y tế trường, Tần Phong ngồi đọc sách một bên. Là anh cứu cô, cô yêu anh từ lúc đó.

Thở dài một hơi, Bạch Vy Vy đứng dậy đi tới chiếc xe của mình đậu ở gần đó. Cô lái xe đi về phía nghĩa trang ngoại ô thành phố.

Nghĩa trang

“Tần Phong, nó hỏng rồi. Em cũng vứt rồi. Có lẽ anh sẽ vui phải không, bởi vì em không còn làm phiền anh nữa. Em lấy chồng rồi, em cũng đã quên anh rồi. À, quên thì vẫn chưa nhưng nó mờ nhạt dần rồi. Tần Phong, em quyết định sẽ yêu chồng mình, anh ấy rất tốt. Tần Phong, tạm biệt, hẹn không gặp lại.”

Cô nói xong, quay lưng đi không nhìn lại một lần. Nếu có một lần lạnh lùng, thì cô quay lưng bỏ mặc quá khứ, bỏ mặc mối tình đầu không được toại nguyện, bước về phía trước.

Nếu có một lần đau đớn, cô nguyện đau đớn một chút khi từ bỏ chứ không muốn tiếp tục một mối tình như vậy.

Tạm biệt, Tần Phong. Tạm biệt, mối tình đầu. Có lẽ đây là lần cuối cùng cô nói tạm biệt với anh, vì nó lần cuối cùng cô đến đây nhìn anh.

Bạch Vy Vy đi được một lúc, Hàn Nhất Quân cũng từ trong một góc đi về phía mộ Tần Phong. Thì ra cái người này là tình địch của anh.

Anh nhìn ảnh Tần Phong, cao ngạo: “Nghe thấy chưa, cô ấy nói sẽ yêu tôi rồi. Cô ấy nói sẽ quên anh rồi.”

Đáp lại anh là tiếng gió, anh vẫn nói: “Tần Phong, chúng ta gặp nhau rồi thì phải. Tôi nhớ mình từng giao một cô gái cho anh, cô ấy là Vy Vy phải không? Nếu tôi đoán không nhầm thì chắc anh cướp công của tôi đúng không?”

Hàn Nhất Quân cười, anh đã biết tất cả. Là anh cứu cô, Tần Phong chỉ là đưa cô đi nên hẳn ta mới dành được tình yêu của cô.

“Tần Phong, không ngờ anh lại là người vậy đấy. Nhưng bây giờ cô ấy cũng là vợ tôi rồi, cũng quên anh rồi. Tần Phong, tạm biệt, hẹn không gặp lại”

Hàn Nhất Quân nói xong cũng đi luôn. Anh phải tìm cô vợ ngốc nghếch của mình, anh không thể để Tần Phong cướp công như vậy được.

Trở về thành phố A, Bạch Vy Vy muốn đi mua một ít đồ về tự nấu cơm xin lỗi Hàn Nhất Quân, là do cô quá kích động nên mới nói quá đáng như vậy. Bỏ qua quá khứ, tiến tới tương lai mới là mục tiêu của cô bây giờ.

Hàn Nhất Quân đặt một đôi đồng hồ, một cái cho cô, một cái cho anh. Anh ghé cửa hàng lấy chúng rồi về nhà.

Trùng hợp, hai chiếc xe cùng gặp nhau tại cổng nhà. Hàn Nhất Quân nhường Bạch Vy Vy vào trước, hai người cùng đi vào gara.

Lúc này anh cũng nghe cô nói với Tần Phong nên bây giờ anh muốn xem cô phản ứng như thế nào. Thế nhưng cô lại lạnh lùng đi vào nhà.

Chuyện này là sao???

Sắp hết rồi đó. Chap sau là chap cuối rồi. M.n vote chưa vậy? Hóng xem cái kết nó có bất ngờ không nha, chứ ta thấy mấy cái kết của ta là nhạt lắm á.

33. Chương 33

Tuy nói là sẽ xin lỗi anh nhưng khi nhìn thấy anh Bạch Vy Vy lại không muốn nói xin lỗi nữa. Là phụ nữ ai mà chả muốn được cưng chiều, cô cũng muốn Hàn Nhất Quân xin lỗi cô trước.

Trước giờ cô chưa bao giờ như vậy, cô luôn là người mạnh mẽ, chưa từng mong ai ỷ vào ai như vậy. Trước đây khi yêu Tần Phong, cô cũng chưa từng mong có một lần anh cưng chiều cô, dù cô làm sai anh cũng sẽ nhượng bộ. Nhưng bây giờ cô lại muốn Hàn Nhất Quân cưng chiều cô.

Bạch Vy Vy đi vào nhà bếp, bảo mọi người làm trong nhà đi làm việc khác, để bếp lại cho cô. Còn vài người thường nấu ăn thì ở lại giúp cô rửa rau.

Hàn Nhất Quân đợi cô tìm anh tới xin lỗi nhưng mãi chẳng thấy, đợi nóng cả ruột cuối cùng cũng nghe thấy tiếng gõ cửa.

Anh khôi phục lại vẻ lạnh lùng, lạnh nhạt nói: “Vào đi”

Bác quản gia mở cửa, cung kính chào anh: “Thiếu gia, mời thiếu gia xuống ăn cơm, thiếu phu nhân đang đợi ngài bên dưới”

Hàn Nhất Quân nghe thấy tiếng của quản gia thì hơi thất vọng nhưng nghe nói là cô đang đợi anh thì lại mừng trong lòng.

Nhìn một bàn thức ăn lại thấy cô ngồi điềm đảm ở đó, anh lạnh lùng nghiêm chỉnh ngồi xuống. Phòng ăn lại rơi vào âm độ, rét run người, người làm không một tiếng động lui xuống tránh ăn chửi vô cớ.

Hàn Nhất Quân gấp một miếng rau lên ăn, vẫn tức giận khi cô không nói gì, giận cá chém thớt, mắng chửi người làm.

“Ai nấu vậy, nhạt ngắt. Còn cái này thì mặn quá,...”

Người làm xanh mặt, nhìn thiếu phu nhân. Còn Bạch Vy Vy đen mặt, đập mạnh đôi đũa xuống bàn.

“Hàn Nhất Quân, tôi cố ý về nhà nấu cơm cho anh, anh không ăn có cần chê đồ ăn thế không hả? Uống công tôi để xin lỗi anh.”

Hàn Nhất Quân ngó ra, anh làm cô giận thật rồi. Chỉ là tại anh không biết thôi. Sợ cô giận hơn, anh nhanh chóng xin lỗi.

“Bà xã, là anh sai, tại anh...” anh không có lí do để biện minh nữa.

“Anh làm sao?”

“Bà xã, là anh sai. Anh không nên chê đồ ăn em làm. Không nên kén chọn. Bà xã, tha thứ cho anh được không?”

“Còn gì nữa?”

“Anh không nên động vào đồng hồ của em. Em xem, anh mua lại cho em rồi này”

Anh lấy từ trong túi quần ra một chiếc hộp nhỏ, chiếc đồng hồ lấp lánh được đặt trong đó. Nó là một cặp, Hàn Nhất Quân đã mang một cái, cái còn lại, Hàn Nhất Quân mang vào cho cô.

Cô không nói, không làm gì mặc anh cầm tay cô, đeo đồng hồ cho cô.

Ở mặt sau đồng hồ có khắc ba chữ J&W (Q&V)

“Vy Vy, em có tin vào duyên phận?”

Đáp lại anh là một mảng yên lặng, cô bây giờ không biết nói gì hơn ngoài đứng đờ người nhìn anh.

“Anh không biết trước đây em yêu ai, bây giờ em là vợ anh. Người ta nói lấy gà theo gà, lấy cho theo cho. Em lấy anh đồng nghĩa với theo anh, trái tim em chỉ có thể chứa anh, ngược lại, trái tim anh cũng chỉ chứa mỗi em.”

“Trước đây khi chưa gặp em, anh không biết yêu là gì, sau khi gặp em, anh vẫn chưa có tình cảm. Lần gặp thứ hai, có lẽ là duyên phận ông trời sắp đặt. Nhưng lần thứ 3, tuy là do anh sắp xếp nhưng anh chỉ muốn tìm một người vừa ý, đó là em. Vy Vy, yêu anh, có được không?”

Lời anh nói, giống như đang thổ lộ nhưng cũng như đang cầu xin, Bạch vy Vy thốt dài, ôm lấy anh.

“Hàn Nhất Quân, em có nói không yêu anh sao? Em đã yêu anh rồi đấy thôi.”

Lời của cô khiến cuộc đời anh tràn ngập màu hồng. Anh vui mừng ôm lấy cô xoay hai vòng.

Người giúp việc thở hắt ra, lấy điện thoại ra chụp một tấm ảnh, điện cho Cố Lan Bình.

“Bà chủ, làm hoà rồi. Bà về nhanh nhá.” Rồi gửi ảnh cho Cố Lan Bình.

-End-

34. Chương 34: Ngoại Truyện 1

Có ai thắc mắc tiểu soái ca của chúng ta đi đâu không? Ủ, có bị anh nó chèn ép quá đáng lắm.

Dưới đây là Nhật kí của một cậu bé 5 tuổi có số phận rất rất rất BẤT HẠNH, phải gọi là cực kì BẤT HẠNH
Tôi là Hàn Nhất Thiên, tôi là một đứa bé cực kì bất hạnh.

Tôi sinh ra và lớn lên tại một gia đình không thiếu gì ngoài tiền. Những món ăn thường ngày của tôi đều do đầu bếp chuyên nghiệp nấu, chưa bao giờ được ăn những món như mì ăn liền, thật bất hạnh quá đi mà.

Ba tôi chắc ai cũng biết, ông ấy rất khoẻ mạnh. Bằng chứng là đến 50 tuổi vẫn có 1 đứa con như tôi. Mẹ tôi ít hơn ông ấy 5 tuổi, như vậy là ở tuổi 45 vẫn có con. Chà, tôi là một đứa trẻ bất hạnh x2 khi có cha mẹ già.

Bất hạnh hơn là khi có ông anh khốn nạn, có vợ bỏ em. Tôi lớn lên rất đẹp trai nên ai cũng thích, trừ một người là chị dâu tôi, Bạch Vy Vy.

Ai gặp cũng ôm hôn, nhéo má, nịnh hót tôi, tuy không thích nhưng thật sự rất hạnh diện nha, thế mà Bạch Vy Vy thấy tôi thì không như vậy. Vì vậy tôi quyết định bám riết chị ta. Thế mà đó là cơ sở để thằng anh tôi cướp chị. Khốn nạn, vô sỉ... (hàng trăm từ nói xấu ông anh)

Ông anh Hàn Nhất Quân bắt ép tôi đến trường học nội trú. Ở đây tôi không được tự do tự tại, ngày nào cũng phải học mấy cái lễ nghi sau này trở thành quý ông. Bất hạnh, thật bất hạnh. (Nhấn mạnh chữ “bất hạnh” N lần)

Tôi đã rút được một bài học thật “quý báu” đó là: Hàn Nhất Quân một khi đã quyết lấy cái gì rồi dù có ruột thịt cũng không nhường. Và cũng vì vậy tôi cũng không bám riết Bạch Vy Vy nữa.

Nhưng mà không biết bao giờ tôi mới được rời cái nơi quỷ quái này nữa. Ba mẹ, hai người đúng là vô dụng mà, sao không đưa con ra. (Lời than vãn của Hàn Nhất Thiên)

(Ba mẹ: Tui cũng bị đuổi sang du lịch nước ngoài rồi!!!)

35. Chương 35: Ngoại Truyện 2

Nhật kí đưa vợ về nhà:

Sáng nay, trong lúc dọn quần áo, Bạch Vy Vy vô tình thấy một cuốn sách màu nâu đất nằm gọn một góc trong tủ, vì tò mò cô lấy ra xem.

Nhìn nhan đề: Nhật kí của cuốn sách, cô cười thâm. Thì ra một vị giám đốc như anh lại có sở thích con gái như vậy.

Biết là đọc nhật kí của người khác là không đúng, nhưng cô vẫn muốn đọc. Để xem một vị cool boy như anh viết thế nào.

Nhật kí chỉ vỏn vẹn 1 trang giấy, sao ít thế?

Nội dung:

Duyệt phận? Tôi không tin nó cho đến khi gặp được em và yêu em.

Ngày x/y/z: gặp em, yêu em

Ngày.../.../: dùng mọi cách đưa em về, đầu tiên là dẹp loạn khắp nơi.

Ngày.../.../: Bạch Vy Vy, thì ra em lại yêu người ta như vậy, nhưng anh sẽ đập chấu cướp bông.

Ngày.../.../: Cũng may thằng kia chết rồi, nên em chỉ có thể thuộc về anh thôi.

“Vy Vy, em có thấy tập tài...” Hàn Nhất Quân mở cửa, thấy cô vợ của mình đang cầm cuốn sách “bí mật” chạy ngay tới giật lấy.

“Bạch Vy Vy, sao em lại tự tiện như vậy?”

“Chà chà, Ông Hàn mà cũng viết nhật kí cơ à, hôm nay Bà Hàn mới biết nha.”

Tuy chưa đọc được mấy dòng cuối, nhưng cô thật sự rất cảm động, không ngờ anh lại là người như vậy.

“Bà Hàn, là do em nói đó nha.” Hàn Nhất Quân cười bí hiểm.

Ừ, nụ cười kia báo hiệu cho một cuộc vật lộn sắp xảy ra.

Bản tính tò mò luôn đánh thắng con người, Bạch Vy Vy quyết tâm đọc được mấy dòng còn lại.

Tìm được cuốn sách trong ngăn tủ, cô mở ra xem:

Ngày.../.../: Cá đã cắn câu, thu lưới.

Ngày.../.../: Thành công đưa vợ về

Ngày.../.../: Chiến tranh lạnh

Ngày.../.../: Làm hoà, tôi còn biết cuộc gặp gỡ của chúng tôi là định mệnh.

Đến đó thì hết. Nhưng cô đọc xong vẫn không hiểu, Cá đã cắn câu là gì? Ý nói cô mắc bẫy anh sao?

Bạch Vy Vy như hiểu ra vấn đề, ít nhất nào cô có thể hoạt động như bình thường được rồi.

Tối nay, khi Hàn Nhất Quân về, bị khuôn mặt ai đó làm cho khiếp sợ. Cố Lan Bình nháy mắt với anh, hai mẹ con đưa mắt qua lại:

CLB: Nó biết rồi

HNQ: Mẹ nói?

CLB: Là có tự biết.

Chuyện không có gì mới ngoài chuyện Hàn Nhất Quân báo cho Cố Lan Bình chuyện ở khách sạn. Thôi xong, anh phải ngủ sô pha rồi sao?

Nhưng không chỉ Hàn Nhất Quân, phụ nữ đã giận thì khó có gì tránh được. Đêm tối, hai cha con ôm gối nhìn nhau:

Ông Hàn: Mà làm gì mà ra đây?

HNQ: Còn ba

Hai người nhìn nhau, thở dài: Như nhau cả thôi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ki-dua-vo-ve-nha-cua-tong-giam-doc>